

UN TEMPS EN FAMÍLIA JOIÓS I DE QUALITAT

Les colònies familiars que no et pots perdre,
jocs, aventura en família, gimcanes, enigmes,
celebracions, col·loquis, natura i temps a compartir!

UN PONT EN FAMÍLIA 28 D'ABRIL- 1 DE MAIG

INICI: TARDA DEL
DISSABTE 28 D'ABRIL
FINAL: MIGDIA DEL
DIMARTS 1 DE MAIG

Informació i inscripció:

registre@bisbatvic.com · Tel. 938 832 655

BOBV

**Butlletí Oficial
del Bisbat de Vic**
Gener-Febrer

Sumari

3.013

ESGLÉSIA DIOCESANA		dicció de Déu» (Francesc, papa)
		23 «Els pastors bons surten d'entre
Senyor Bisbe		les ovelles bones» (St. Agustí)
08	Onomàstica	24 La unitat que solament el Senyor pot donar-nos
Decrets		25 Infants missioners
09	Decret 2/18 de disposicions litúrgiques amb motiu de la solemnitat de sant Valentí de Navarcles, dia 14 de febrer, que enguany s'escou el dimecres de cendra, i normes sobre el dejuni i l'abstinència	26 La pietat popular: el poble s'evangelitza a si mateix
		27 La caritat cristiana no té cap frontera
		28 Quaresma: dolç remei perquè l'amor no es refredi
12	Decret 3/18 pel qual es dispensa de l'obligació de participar en la celebració eucarística i d'abstenir-se del treball en la festa de sant Josep	29 Falsos profetes que amenacen d'apagar la caritat
		Activitats pastorals del senyor bisbe
		31 Gener-febrer 2018
Homilies		
14	Enterrament de Mn. Josep Escós i Sarsanedas	Vicaria General
		34 Ministres extraordinaris de la Sagrada Comunió
17	Inici tercera visita pastoral a l'arxiprestat de Manresa	
Cancelleria - Secretaria General		
Altres textos		35 Programa Dimarts Sant
20	Dimarts Sant 2018	36 Nomenaments
		37 Necrologi
Glossa setmanal		38 Tancament comunitat religiosa
22	«La fecunditat és sempre una bene-	

SANTA SEU

Edició facsimilar monocroma
amb introducció i índexs a càrrec
de Mn. Miquel S. Gros i Pujol

Sant Pare

- 40 Missatge del sant pare Francesc
per a la Quaresma 2018
- 44 Missatge del Sant Pare amb motiu
del 800 aniversari de l'Orde de la
Mare de Déu de la Mercè, 17 de
gener de 2018
- 47 Missatge del sant pare Francesc
per a la 52a Jornada Mundial de
les Comunicacions Socials 2018
- 53 Missatge del sant pare Francesc
per a la Jornada Mundial de la
Joventut 2018

CONFERÈNCIA EPISCOPAL**TARRACONENSE**

- 62 Comunicat de la reunió núm. 225
de la CET

INFORMACIÓ VÀRIA

- 68 Mn. Antoni Pladevall i Font,
nomenat fill adoptiu de Tona
- 70 Mn. Josep Ruaix i Vinyet rep el
II Premi Especial del Jurat dels
Premis Martí Gasull i Roig
- 71 Ordinarium Vicense c.1508 /

Església Diocesana

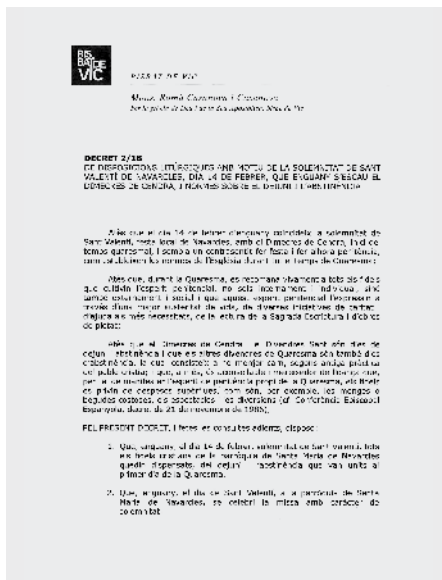
Senyor Bisbe

ONOMÀSTICA DEL SENYOR BISBE

El dia 28 de febrer és Sant Romà, festa onomàstica del nostre bisbe. Des de les pàgines del Butlletí Oficial del Bisbat de Vic i en nom de tots els fidels de la diòcesi felicitem afectuosament el Pastor de la nostra comunitat diocesana i preguem al Senyor que l'ompli de benediccions; i que sant Romà de Condat continui intercedint per ell i pel seu ministeri episcopal. Estimat senyor bisbe, per molts anys!

Decrets

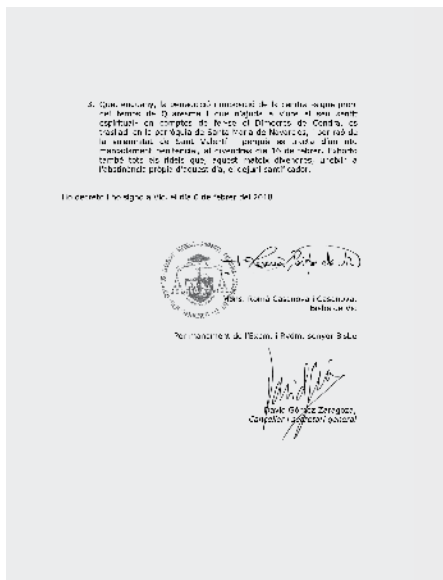

DECRET 2/18
DE DISPOSICIONS LITÚRGIQUES AMB MOTIU DE LA SOLEMNITAT DE SANT VALENTÍ DE NAVARCLES, DIA 14 DE FEBRER, QUE ENGUANY S'ESCAU EL DIMECRES DE CENDRA, I NORMES SOBRE EL DEJUNI I L'ABSTINÈNCIA

Atès que el dia 14 de febrer d'enguany coincideix la solemnitat de Sant Valentí, festa local de Navarcles, amb el Dimecres de Cendra, inici del temps quaresmal, i sembla un contrasentit fer festa i fer alhora penitència, com estableixen les normes de l'Església durant tot el temps de Quaresma;

Atès que, durant la Quaresma, es recomana vivament a tots els fidels que cultivin l'esperit penitencial, no sols internament i individual, sinó també externament i social i que aquest esperit penitencial l'expressin a través d'una major austeritat de vida, de diverses iniciatives de caritat i d'ajuda als més necessitats, de la lectura de la Sagrada Escripura i d'obres de pietat;

Atès que el Dimecres de Cendra i el Divendres Sant són dies de dejuni i abstinència i que els altres divendres de Quaresma són també dies d'abstinència, la qual consisteix a no menjar carn, segons antiga pràctica del poble cristià; i que, a més,

és aconsellable i mereixedor de lloança que, per tal de manifestar l'esperit de penitència propi de la Quaresma, els fidels es privin de despeses supèrflues, com són, per exemple, les menges o begudes costoses, els espectacles i les diversions (cf. Conferència Episcopal Espanyola, decret de 21 de novembre de 1986),

PEL PRESENT DECRET, i fetes les consultes adients, dispenso:

1. Que, enguany, el dia 14 de febrer, solemnitat de Sant Valentí, tots els fidels cristians de la parròquia de Santa Maria de Navarcles quedin dispensats del dejuni i l'abstinència que van units al primer dia de la Quaresma.
2. Que, enguany, el dia de Sant Valentí, a la parròquia de Santa Maria de Navarcles, se celebri la missa amb caràcter de solemnitat.
3. Que, enguany, la benedicció i imposició de la cendra —signe propi del temps de Quaresma i que n'ajuda a viure el sentit espiritual— en comptes de fer-se el Dimecres de Cendra es traslladi, en la parròquia de Santa Maria de Navarcles, i per raó de la solemnitat de Sant Valentí i perquè es tracta d'un ritu marcadament penitencial, al divendres dia 16 de febrer. Exhorto també tots els fidels

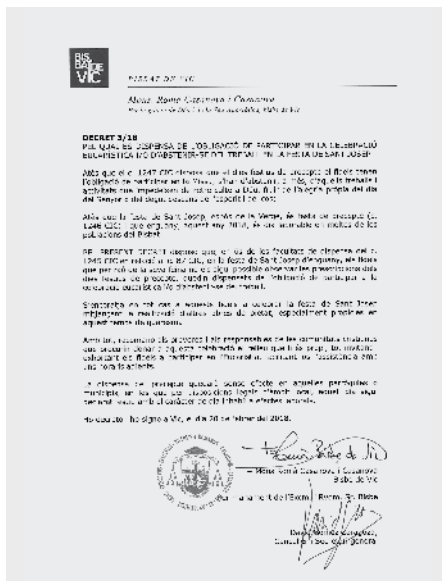
que, aquest mateix divendres, uneixin a l'abstinència pròpia d'aquest dia el dejuni santificador.

Ho decreto i ho signo a Vic el dia 6 de febrer del 2018.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova,
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. senyor Bisbe,

David Gómez Zaragoza,
Canceller i Secretari General

**DECRET 3/18
 PEL QUAL ES DISPENSA DE L'OBLIGACIÓ DE PARTICIPAR EN LA CELEBRACIÓ
 EUCARÍSTICA I D'ABSTENIR-SE DEL TREBALL EN LA FESTA DE SANT JOSEP**

Atès que el c. 1247 del CIC disposa que el dies festius de precepte el fidels tenen l'obligació de participar en la missa; s'han d'abstenir, a més, d'aquells treballs i activitats que impedeixen de retre culte a Déu, fruit de l'alegria pròpia del dia del Senyor o del degut descans de l'esperit i del cos;

Atès que la festa de Sant Josep, espòs de la Verge Maria, és festa de precepte (c. 1246 del CIC) i que enguany, aquest any 2018, és dia laborable en moltes de les poblacions del bisbat;

PEL PRESENT DECRET dispenso que, en ús de les facultats de dispensa del c. 1245 del CIC en relació al c. 87 del CIC, en la festa de Sant Josep d'enguany, els fidels a qui per raó de la seva feina no sigui possible observar les prescripcions dels dies festius de precepte, quedin dispensats de l'obligació de participar en la celebració eucarística i d'abstenir-se del treball.

En tot cas, aquests fidels són encoratjats a celebrar la festa de Sant Josep mitjançant la realització d'altres obres de pietat, especialment propícies en aquest temps de Quaresma.

Amb tot, recomano als preveres i als responsables de les comunitats cristianes que procurin donar a aquesta celebració el relleu que li és propi, invitant i exhortant els fidels a participar en l'Eucaristia, facilitant-los l'assistència amb uns horaris adients.

La dispensa del precepte quedarà sense efecte en aquelles parròquies o municipis en què, per disposicions legals d'àmbit local, aquell dia sigui declarat festiu amb el caràcter de dia inhàbil a efectes laborals.

Ho decreto i ho signo a Vic el dia 20 de febrer del 2018.

+ Mons Romà Casanova i Casanova,
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe

David Gómez Zaragoza,
Canceller i Secretari General

Homilies

ENTERRAMENT - MN. JOSEP ESCÓS SARSANEDAS

Navarcles, 23-2-2018

1Co 15, 20-24a. 25-28 // Mc 15,33-39; 16,1-6

La nostra assemblea de fe, convocada i aplegada pel Senyor, entorn de l'altar del Crist, avui celebra, amb dolor i esperança, la missa exequial del rector d'aquesta parròquia de Santa Maria de Navarcles, Mn. Josep Escós Sarsanedas. El qui presidí tantes vegades la celebració dels misteris cristians per al bé dels qui tenia encomanats, ara és acompanyat per tots nosaltres, en el moment de la seva mort i sepultura, amb la pregària agraïda i esperançada, demanant per a ell la misericòrdia divina. I, amb tota veritat, la nostra pregària és agraïda al Senyor per la vida i la persona de Mn. Josep Escós. Tots nosaltres, començant pels qui formeu la comunitat viva d'aquesta parròquia, i tots els qui en les diferents realitats eclesials de grups de formació i de vida, en els quals ell us acompanyava, amb saviesa i encert, i que ara ploreu la seva partença; començant per vosaltres, deia, però també pels qui va tenir el do que servís les vostres parròquies i comunitats, i pels germans del presbiteri i pel mateix bisbe, no portem en el nostre cor res més que agraïment al Senyor per tot el treball –i ben fet!– del nostre germà; per la seva presència fidel en tots els moments importants de la vida eclesial i social –sempre hi era!–; per tot el servei a les persones concretes, intuïnt les seves necessitats; per la seva actitud profètica i valenta –de vegades anant contra corrent!– en defensa dels més pobres, dels presos, dels tractats amb injustícia; i, la seva lliçó final, en la greu malaltia que l'ha acompanyat fins a la mort: no va deixar de preocupar-se per tot i per tots i, fins al darrer alè de la seva vida, va voler servir els qui el Senyor, per mitjà de la seva Església, li havia encomanat. Sí, ens ha deixat un bon sacerdot de Crist al servei de l'Església i de la humanitat. I em pregunto: Qui prendrà la seva torxa? Qui farà que l'evangeli sigui, no solament una lliçó a aprendre, sinó una vida que es comunica? La nostra orfandat en el moment de la mort del rector d'una parròquia es fa palesa, perquè el rector, el bon rector d'una parròquia, és molt

més que un funcionari dels temes religiosos d'un poble; és un pare, és un germà, és un amic, és un servidor, és un profeta, és un més, però, al mateix temps, és el qui porta una presència, en la seva persona i en el seu actuar, que va més enllà d'ell; en una paraula, el sacerdot en una parròquia és presència de Crist, que serveix, estima i salva el seu Poble.

En l'evangeli que ens ha estat proclamat en les exèquies del nostre germà, Mn. Josep Escós, hem escoltat la narració de la mort i resurrecció del Senyor. És aquest el misteri central de la nostra fe cristiana, el misteri pasqual de nostre Senyor Jesucrist. De fet, estem en els primers dies de la santa Quaresma, que ens portarà a la celebració de la Pasqua, i per això podem dir que el nostre germà se'ns ha avançat en la celebració de la Pasqua, ja que ha estat cridat a participar de la Pasqua eterna, en l'alegria de la vida sense fi. Però també, al mateix temps, ens adonem que l'Església no celebra res més, en cada instant del seu pelegrinatge per aquest món, que el misteri pasqual de Crist, misteri de mort i resurrecció. És això mateix el que ara celebrem nosaltres. Crist, el Senyor, el qui ha mort i ha ressuscitat, és present enmig nostre, oferint-se per la salvació de la humanitat. I el que nosaltres fem, portats per la caritat agraïda i esperançada, és unir-nos a Crist, tot pregant pel nostre germà, mossèn Josep, perquè el Senyor usi de misericòrdia amb ell, i el purifiqui de totes les mancances que, com a format de terra, poguessin restar en el seu cor; i, al mateix temps, també preguem perquè tot el que ell, al llarg de la seva vida cristiana i, sobretot, sacerdotal, cinquanta-quatre anys, ha anat sembrant, doni fruits de santedat i de missió en el cor de molts.

La mort, el sofriment, la mateixa vida sempre és un misteri. Ens costa d'entendre per què sofrim i per què morim. I ens costa d'entendre per què Mn. Josep Escós no podia restar més temps amb nosaltres. Sí, ens costen d'entendre tantes coses que passen en la nostra vida familiar i social, en la nostra Església, en el nostre món. Els cristians som com tots els homes i dones del món, tenim un cor que estima i sofreix, però tenim, com a gran do, Crist. Ell és la nostra única riquesa, la nostra única fe, la nostra única esperança, la nostra única font d'amor vertader i pur. I avui, en la tristesa per la mort de Mn. Josep Escós, mirem Jesús que, com ens ha dit l'evangelista sant Marc, *llançà un gran crit i va expirar*. I escoltem com Jesús mor amb un «per què?» als llavis i al cor: «*Elohi, Elohi, lamà sabactani?*» Que traduït vol dir: *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?* La creu de Crist roman sempre enmig del món. I tots els sofriments dels cors dels homes i tota la seva recerca de sentit es troben amb el crit de pregària

de Jesús al seu Pare. Un crit que, amb tota la seva força, és ple d'esperança. Qui prega espera. Qui no deixa de pregar no perd mai l'esperança. És justament això el que fem nosaltres, ara i aquí: pregar amb esperança. I la nostra esperança té un rostre, el de Jesús ressuscitat, aquell que les dones, el matí de Pasqua, cercaven al sepulcre, però van escoltar la bona nova de sempre: *No tingueu por. ¿Busqueu Jesús de Natzaret, el crucificat? Ha ressuscitat, no hi és, aquí. Mireu el lloc on l'havien posat.*

Sí, germans estimats, l'Amor és més fort que la mort. El qui és l'Amor fou crucificat i morí en la creu. Però l'Amor no pot morir mai, i l'Amor va donar mort a la mort. La mort ha estat vençuda per sempre per Crist, mort i ressuscitat. La mort del nostre germà ha estat vençuda per Crist. Ell no ha mort per sempre, ha estat cridat a la vida eterna! Ell viu en Crist. Ell no ens ha abandonat. Ell prega per nosaltres i és sol·lícit de la nostra salvació, de la nostra vida plena.

I què farem nosaltres en sortir i acomiadar el nostre germà? ¿Fugirem, com els deixebles d'Emaús, de la nostra Jerusalem, de la nostra comunitat, amb el cor trist i comentant els fets ocorreguts? ¿O, potser, deixarem que Crist ens abrusi el cor, amb la seva Paraula? Sant Pau i els apòstols de tots els temps, com Mn. Josep Escós, són els qui, en les diferents vocacions i ministeris en l'Església, han omplert el món sencer, des del seu món concret, de la bona nova, de l'Evangeli: *Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort. Ja que la mort vingué per un home, també per un home vindrà la resurrecció.* Aquesta bona nova és la que tota persona espera en el més pregon del seu cor. És la bona notícia de l'amor que no mor mai, de l'amor que és més fort que la mort. I tots nosaltres, per raó del nostre baptisme i de la confirmació, i amb la força de l'amor que brolla de l'Eucaristia, som urgits a portar aquesta bona notícia, aquest Evangeli a tots els homes. El qui creu i espera en Jesús no pot fer res més que comunicar-lo a tots els seus germans.

Sant Pau ens ha expressat la seva esperança en la resurrecció. El nostre pobre cos, moridor, que és enterrat en debilitat, serà cridat altra vegada a la vida en la resurrecció quan el nostre darrer enemic, la Mort, vençuda ja, sigui destituïda per sempre, i així Déu serà tot en tots. Aquesta és la nostra esperança vers on caminem. Però no caminen sols, sinó que caminem junts, en comunitat, en l'Església de Crist, allà on experimentem i vivim la presència de Crist, enmig nostre, que va dir: *Jo sóc amb vosaltres, dia rere dia, fins a la fi del món* (Mt 28,20). Mantenir-se en la comunió de l'Església és portar en el cor l'esperança que no mor.

Encomanem el nostre germà, preguem per ell. Que santa Maria, Mare de Déu, que l'ha acompanyat sempre i en qui sempre ell ha confiat i a qui sempre ha estimat; santa Maria, titular de la parròquia del seu baptisme a Aiguafreda, i titular de la parròquia en què ha estat cridat a la casa del Pare, a Navarcles, li sigui mare amorosa i el porti de la seva mà davant el seu Fill, Jesucrist, jutge misericordiós, perquè rebí la corona dels qui han estat servidors fidels. A Jesucrist sigui donat tot honor i tota glòria en la vida i en la mort del nostre germà Mn. Josep Escós i Sarsanedas! Així sigui.

INICI TERCERA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DE MANRESA

Catedral de Vic – Altar de Sant Bernat Calbó, 27-2-2018

Dimarts II de Quaresma

Iniciar la tercera visita pastoral a l'arxiprestat de Manresa significa posar en els pròxims mesos la meua atenció i dedicació a les parròquies i comunitats de la ciutat de Manresa, la població amb més habitants de la nostra diòcesi, i a algunes parròquies de l'entorn de la ciutat. Aquesta visita és una ocasió nova que, com a bisbe, tinc per a servir, en el ministeri propi de pastor diocesà. La visita pastoral és el moment propici del trobament amb les persones i les institucions que he de viure com el que és: una acció apostòlica acomplerta des de la caritat pastoral, amb la finalitat de servir la unitat de l'Església i, al mateix temps, encoratjant tots els seus membres a viure en la santedat i en la missió pròpia que com a Església han rebut i han de realitzar enmig del món. De fet, com ens recorda el magisteri de l'Església, la visita pastoral ha de ser considerada pel bisbe com a *quasi anima episcopalis regiminis* (St. Joan Pau II, *Pastores gregis*, 46). És, doncs, un moment intens de gràcia, fent present la realitat més profunda del ministeri episcopal entre els fidels. Per això mateix, començo pregant amb vosaltres en aquesta capella de la nostra catedral on reposen les restes del bisbe sant de la diòcesi, sant Bernat Calbó, seguint el costum que tenia el venerable Josep Torras i Bages abans d'emprendre les seves visites pastorals a la diòcesi.

Les lectures d'aquest dia de la santa Quaresma ens parlen de l'autenticitat que ha de viure qui vulgui rebre la misericòrdia de Déu i vulgui viure amb la pau en el seu cor i en la seva vida: *Traieu-me de davant dels ulls tot el mal que feu... No perjudiqueu els altres, apreneu a fer-los bé.* I encara més, en l'evangeli Jesús expressa amb força la

condemna dels qui diuen i no fan, dels qui, tot i estar a prop de la Llei, l'únic que fan es preparar *farcells pesadíssims i carregar-los a les espatlles dels altres, però ells no volen ni moure'ls amb els dits*. Aquestes paraules parlen directament al meu cor i el que fan és denunciar les meves febleses i pecats; però, al mateix temps, em fan viure en la confiança, no solament en la misericòrdia de Déu, perquè s'apiadi de mi, sinó també la confiança posada del tot en el Senyor, al qual moltes vegades dic aquesta pregària que resem en el *Tedeum*: «Senyor, salveu el vostre poble i beneïu la vostra heretat. Sigueu el seu pastor, porteu-lo sempre als vostres braços.»

Sí, Senyor, sigueu el seu pastor, porteu-lo sempre als vostres braços. És això el que vol ser la visita pastoral: un exercici del ministeri episcopal, a fi que tota la persona, totes les paraules i totes les accions santes del bisbe siguin transparència de Jesús, el bon Pastor que dóna la vida per les seves ovelles. Això demana de part del bisbe la lluita per la santedat de vida i per la donació sense cap límit a tot el que les persones i les comunitats necessiten del ministeri episcopal a favor seu. Però també, de part dels qui formen les parròquies i comunitats de l'arxiprestat de Manresa, demana deixar-se portar als braços. És a dir, tenir una mirada de fe envers el qui ha estat posat per pura gràcia de Déu al servei d'aquesta diòcesi vigatana. Una mirada de fe, no, evidentment, a la seva persona i als seus defectes i qualitats, sinó a la presència de Crist en aquest ministeri a favor de l'Església i de la seva santedat i missió, perquè, com ens ensenya el Concili Vaticà II: «Cada un dels bisbes és principi i fonament visible de la unitat en les respectives Esglésies particulars, formades a imatge de l'Església universal, ens les quals i a base de les quals existeix l'Església catòlica, una i única. Per això, cada bisbe representa la seva Església i, tots plegats amb el Papa, tota l'Església, vinculada per la pau, l'amor i la unitat» (LG, 23). L'acolliment al bisbe, el respecte, l'escolta; la participació en les celebracions, sobretot en la missa estacional; la trobada amb els consells i grups, en el diàleg franc i sincer, són, entre altres, actituds que faran possible que el Senyor porti als seus braços el seu poble, la seva heretat. Tota actitud contrària a aquestes és tancament a la gràcia de l'Esperit que es vol vessar en el cor dels qui creuen en Crist. No és pas moment d'aïllaments i tancaments; és el moment de la comunió i la pau per a portar l'evangeli de Crist als nostres germans assedegats de l'aigua viva de l'amor de Déu.

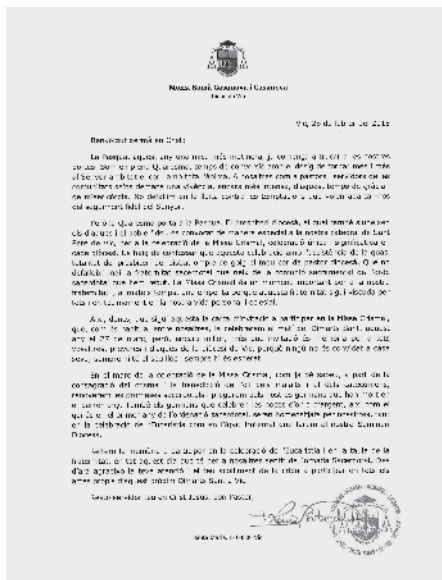
De mestre només en teniu un, i tots vosaltres sou germans... de pare només en teniu un, que és el del cel... de guia, només en teniu un, que és el Crist, ens diu Jesús en l'evangeli

d'avui. En aquestes paraules hi veig l'acció de Déu-Trinitat en la seva Església, entre nosaltres. Tot és obra de Déu. Tot és gràcia de Déu. Els diferents ministeris i vocacions en l'Església no tenen altra missió que la de ser instruments de la gràcia de Déu. És aquesta la grandesa dels serveis ministerials. Però que, al mateix temps, solament es poden viure des de la humilitat i la donació. Apropiar-se del que és de Déu és, a part d'un pecat, una niciesa. *De franc ho heu rebut, doneu-ho també de franc* (Mc 9,35), diu Jesús en l'evangeli en el context de l'enviament missioner dels seus deixebles. Els ministres del Senyor, els qui som enviats hem de cercar els interessos de Crist i no pas els nostres (cf. Fl 2,21).

Visquem, doncs, aquesta visita pastoral amb fe i donació, sabent que el veritable mestre és l'Esperit Sant que parla en el cor de les persones, servint-se del mestre exterior que és el qui predica la Paraula. Visquem la paternitat de Déu que ens porta a actituds d'autèntica fraternitat, eixamplant el nostre cor a tots els homes, sense cap diferència. Aquest és el testimoniatge que espera el nostre món, aclaparat per les dissensions i les discòrdies. Acceptem que sigui Crist el nostre únic guia; ell que ens va dir: *Jo sóc el camí, la veritat i la vida* (Jn 14,6). Escoltem la seva veu de bon Pastor que ens guia a bons pasturatges. Diguem-li que tingui pietat de la seva Església i que, en aquests moments de grans reptes, ens porti encara més als seus braços i faci realitat la unitat que ell vol i demana per a la seva Església, a fi que compleixi la seva missió: *Que tots siguin u. Que estiguin en nosaltres, Pare, com vós esteu en mi i jo en vós. Així el món creurà que vós m'heu enviat* (Jn 17, 21).

M'encomano a la vostra oració, estimats germans, perquè sigui ben abundosa la sembra de la Paraula de Déu i la collita de fruits de santedat i de missió. Prego per tots els qui amb cor bo rebran aquesta tercera visita pastoral a l'arxiprestat de Manresa. I tots, uns i altres, ens encomanem a la intercessió de santa Maria, Mare de l'Església i estel de l'evangelització.

Altres textos

DIMARTS SANT 2018

Vic, 28 de febrer del 2018

Benvolgut germà en Crist:

La Pasqua, aquest any una mica més matinerana, ja comença a trucar a les nostres portes. Som en plena Quaresma, temps de conversió amb el desig de tornar més i més al Senyor amb tot el cor i amb tota l'ànima. A nosaltres com a pastors i servidors de les comunitats se'ns demana una vivència, encara més intensa, d'aquest temps de gràcia i de misericòrdia. No defallim en la lluita contra les temptacions que volen apartar-nos del seguiment fidel del Senyor.

Però la Quaresma porta a la Pasqua. El presbiteri diocesà, al qual també s'uneixen els diaques i el poble fidel, és convocat de manera especial a la nostra catedral de Sant Pere de Vic, per a la celebració de la Missa Crismal, celebració única i significativa en cada diòcesi. Us haig de confessar que aquesta celebració amb l'assistència de la quasi totalitat del presbiteri del bisbat omple de goig el meu cor de pastor diocesà. Que no defalleixi mai la fraternitat sacerdotal que neix de la comunió sacramental de l'orde sacerdotal que hem rebut. La Missa Crismal és

un moment important per a la nostra fraternitat i, al mateix temps, una empenta perquè aquesta fraternitat sigui viscuda per tots i en tot moment en la nostra vida personal i eclesial.

Així, doncs, que sigui aquesta la carta d'invitació a participar en la Missa Crismal, que, com és habitual entre nosaltres, la celebrarem al matí del Dimarts Sant, aquest any el 27 de març; però, encara millor, més que invitació és memòria per a tots vosaltres, preveres i diaques de la diòcesi de Vic, perquè ningú no és convidat a casa seva; sempre hi té el seu lloc i sempre hi és esperat.

En el marc de la celebració de la Missa Crismal, com ja bé sabeu, a part de la consagració del crisma i la benedicció de l'oli dels malalts i el dels catecúmens, renovarem les promeses sacerdotals i pregarem pels nostres germans que han mort en el darrer any. També els germans que celebren les noces d'or o d'argent, així com el qui és en el primer any de l'ordenació sacerdotal, seran homenatjats per nosaltres, tant en la celebració de l'Eucaristia com en l'àpat fraternal que farem al nostre Seminari Diocesà.

Reitero la memòria a participar en la celebració de l'Eucaristia i en la taula de la fraternitat, en tot aquest dia que té per a nosaltres sentit de Jornada Sacerdotal. Des d'ara agraeixo la teva atenció i el teu acolliment de la crida a participar en tots els actes propis d'aquest pròxim Dimarts Sant a Vic.

Resto servidor teu en Crist Jesús, bon Pastor,

+ Mons Romà Casanova i Casanova,
Bisbe de Vic

Glossa setmanal

«LA FECUNDITAT ÉS SEMPRE UNA BENEDICCIÓ DE DÉU» (FRANCESC, PAPA)

[07 de gener del 2018]

Sempre la festa del baptisme del Senyor —en què escoltem el fragment de l'evangeli en què el Pare diu a Jesús, en ser batejat en el riu Jordà, ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut— em convida a parlar de la vida humana. La paternitat eterna de Déu és la font de tota paternitat i maternitat d'aquest món. Quina meravella, quin do tan gran, el que Déu ha fet a la humanitat!

Però, aollim realment aquest do? Una mirada objectiva a la nostra societat manifesta la manca de natalitat amb uns índexs tan preocupants que posen en perill la cultura nostra. Ja podem estar ben cofois del que som, de tot el que és nostre, i podem somiar amb futurs possibles. Però si no hi ha més fecunditat en les nostres famílies, el futur no és pas gaire galdós. El sant Pare Francesc, en una de seves homilies recents, deia: «Estic pensant en alguns països que han escollit el camí de l'esterilitat i pateixen aquesta malaltia tan dolenta, que és l'hivern demogràfic. Els coneixem. No tenen fills. No. Que si el benestar, que si això, que si allò... Països buits de nens; i això no és una benedicció. La fecunditat sempre és una benedicció de Déu.» Ens reconeixem? La taxa de natalitat de Catalunya és una de les més baixes del món.

És un engany. És un atac a la mateixa humanitat i al seu futur caure en la manca de fecunditat. Separar la sexualitat de la fecunditat és un greu error de la nostra cultura. Certament que solament des de la mirada de Déu es pot entendre del tot el valor de la fecunditat. El qui és mentider, el qui no estima la vida humana, el qui no vol, de cap manera fills de Déu, és el mateix maligne. «És veritat, el diable vol l'esterilitat. Vol que cada un de nosaltres no visqui per a donar la vida, tant físicament com espiritualment, als altres. La fal·làcia és viure solament per a un mateix, l'egoisme, la supèrbia, la vanitat. Engreixar l'ànima sense viure per als altres. El diable és el qui fa créixer el jull de l'egoisme i no ens fa fecunds» (ibídem).

Gràcies, a les famílies que viu la fecunditat amb generositat i com a un do de Déu. Gràcies, a totes les mares i pares que no escolten els cants de sirena dels qui els volen fer caure en la mentida de rebutjar la vida humana, ja present en el si maternal. Gràcies, als qui ajudeu, amb la vostra maternitat i paternitat espiritual, a créixer tota persona amb els horitzons oberts de veritat i d'amor. Gràcies, al Déu de la vida! Gràcies, a tots els qui estimeu la vida!

«ELS PASTORS BONS SURTEN D'ENTRE LES OVELLES BONES» (ST. AGUSTÍ)

[14 de gener del 2018]

La frase que encapçala aquesta glossa, treta d'un sermó de sant Agustí, és el títol de la meua última carta pastoral. En aquesta remarco la missió comuna a tota l'Església, a tots els seus membres, tant pastors com laics. Missió que no és cap altra que l'anunci de la Bona Nova, l'Evangeli de la salvació, Jesucrist, Senyor nostre. Prendre consciència d'aquesta realitat és una necessitat urgent per al futur de la fe cristiana en aquesta terra. Però no solament això, sinó que és una urgència que neix de la caritat envers Déu i els homes. Déu, que és amor misericordiós, té set d'amor de les seves criatures. Els homes i les dones d'avui, potser ara més que mai, necessiten trobar quelcom més que pa i diners, que consum i experiències. Tenen fam i set de més. El missatge de l'Església, que no és cap altre que el mateix Jesús, dona, al qui l'acull, una consciència de la seva dignitat que ningú no li pot prendre, i, juntament amb la fe, li aporta l'esperança que el fa una persona rica i lliure, que lluita per estimar i servir sempre.

Però també en la carta pastoral hi ha la meua preocupació de pastor d'aquesta Església, per la manca de vitalitat en les nostres comunitats, en les nostres famílies, en els membres de la comunitat cristiana. Aquesta manca de vitalitat té la seva expressió en la carència de vocacions a la vida religiosa i sacerdotal. Estic cert, però, que si hi hagués més vida cristiana hi hauria més vocacions a la vida consagrada i religiosa. Per això tenia tota la raó sant Agustí quan deia: «Els pastors bons surten d'entre les ovelles bones.»

Davant aquesta realitat vull confiar en el Senyor i poso a les seves mans la nostra diòcesi amb les seves necessitats pastorals i evangelitzadores. Solament li demano el do de la unitat i la pau entre nosaltres. Les divisions i enemistats dins les comunitats són sembla de sal que fa estèril el camp de l'evangelització. Qui es pot sentir còmode en una casa

dividida i on regna el desamor? I, juntament amb aquest do, demano també a l'Esperit Sant que vessi abundantament en els nostres cors el do de la pietat. Si som comunitats orants, si ensenyem a pregar als nostres joves i infants, si els portem al trobament personal amb Jesús, ells trobaran el camí de la vida i, en la diversitat de dons i de carismes, de vocacions i de ministeris, brotarà una nova primavera de vida cristiana entre nosaltres.

LA UNITAT QUE SOLAMENT EL SENYOR POT DONAR-NOS

[21 de gener del 2018]

L'Octavari de Pregària per la Unitat dels Cristians, del 18 al 25 de gener, és una nova crida a pregar per la restauració de la unitat visible de l'Església. La unitat dels cristians no és una qüestió baldera o reservada per a alguns que tenen aquesta dèria, sinó que és una necessitat que brolla de la nostra mateixa fe i, per això, tots l'hem de sentir com a cosa ben nostra. Recordem la pregària del mateix Jesús: Que tots siguin u, Pare (Jn 17,21).

La divisió dels cristians, en diversitat d'Esglésies i de confessions, no ens treu la certesa, com confessem en el Credo, que l'Església és una. Ens pertoca a tots caminar junts, reconeixent els dons que hi ha en les altres confessions i, tant en les paraules com en els fets, veure'ns com a germans en Crist, confessant la Trinitat santíssima i vivint la salvació que brolla de la mort i resurrecció de nostre Senyor Jesucrist.

Hem de reconèixer els dons dels germans, agraint també els dons que hem rebut en el si de l'Església catòlica. Hem de ser ben conscients que la fe ens garanteix saber que estem, per la gràcia de Déu, en aquella possessió dels mitjans de salvació dels qui pertanyen a la comunió de l'Església. Així ho creiem i, per això mateix, ens mantenim en el si de l'Església catòlica. El veritable ecumenisme fuig de tota aparença d'irenisme, en el sentit d'una realitat d'unitat futura, en la qual emergirà l'Església de Crist.

El propassat 21 d'octubre va fer cinc-cents anys del començament de la Reforma protestant. Hem de ser conscients tant del que s'ha avançat en el camí de la unitat visible com de les oposicions que persisteixen entre l'Església catòlica i les comunitats eclesials protestants. Resta molt de camí per fer, però és més el que ens uneix que el que ens separa. Entre nosaltres, degut al fet de les migracions, també hi ha molts cristians de les Esglésies orientals ortodoxes. Amb ells la nostra comunió en els sagraments és plena i

podem reconèixer-nos com a Esglésies germanes, encara que ho hem arribat a la plena comunió en la manera comprendre l'Església universal i el primat del successor de Pere, com a servidor de la comunió universal de l'Església. Per això, tant amb els nascut de la Reforma com en les Esglésies ortodoxes, sense oblidar l'anglicanisme, hem d'avançar més i més en el diàleg i, sobretot, hem de demanar, amb pregària humil i confiada, la unitat que solament el Senyor pot donar-nos.

INFANTS MISSIONERS

[28 de gener del 2018]

La infància és un moment clau en la vida d'una persona. Els valors fonamentals s'aprenen en aquest moment de l'existència en el redós de la vida familiar i social, tant en l'escola com en altres espais formatius de lleure i aprenentatge. L'Església en tot temps ha entès aquesta importància i, sempre amb els pares, mai sense ells, vol sembrar en el cor dels infants la llavor de l'amor a Déu i als altres, seguint el manament de Jesús, el nostre Mestre i Senyor. La tasca dels sacerdots, dels catequistes, dels mestres cristians en aquest camp és d'agrair, La sembra del bé i l'amor en el cor dels infants és futur de pau i d'esperança.

En aquests dies del mes de gener ens arriba la invitació a mirar els infants cristians en el seu aspecte de missioners. Ja sabem que no es pot separar mai el fet de ser amic i deixeble de Jesús del fet de ser missioners i evangelitzadors. La jornada de la Infància Missionera, promoguda per les Obres Missionals Pontificies, vol eixamplar el cor dels infants, descobrint com és de gran la missió cristiana arreu del món, però, al mateix temps, ajudar-los a descobrir-se ells mateixos com a missioners. El lema d'aquest any és «Atreveix-te a ser missioner». I l'objectiu és, en primer lloc, donar suport als missioners i missioneres, però també descobrir que ells poden ser missioners en el seu propi ambient i, per què no?, somiar a ser missioners algun dia, si Déu els crida i ells li responen amb generositat.

Iniciar els nostres infants en l'evangelització significa posar en el seu cor el desig de ser més i més amics de Jesús. No un Jesús de llibre o de catecisme, de pel·lícula o de dibuix, sinó un Jesús viu, amb el qual és possible una amistat que demana la pregària i la celebració dels sagraments, l'atenció als més pobres i el servei a tots. Però, a més, els hem d'ensenyar a ser capaços de parlar de Jesús als seus amics i de ser, ells mateixos,

protagonistes de les invitacions a conèixer més i més Jesús, tant als seus amics com als seus pares i familiars. Una cosa ben concreta, pròpia de ser missioners, és sortir al trobament dels altres. El perill de les noves tecnologies (mòbils, tauletes digitals, videojocs) és el d'aïllar-nos més i més. Educar-los per a deixar en certs moments aquestes realitats és per a ells un camí de llibertat i d'alegria, que els possibilita el contacte amb els altres i, per tant, ser testimonis de Jesús. Ningú no pot ser autèntic amic i missioner de Jesús si no surt a trobar-se amb els altres.

LA PIETAT POPULAR: EL POBLE S'EVANGELITZA A SI MATEIX

[04 de febrer del 2018]

Al nostre poble, gràcies a Déu, hi ha pietat popular; certament que com les brases sota la cendra, que no es veuen, però que, si hi apropes la mà, notes la seva escalfor. Entenc per pietat popular totes aquelles expressions de pregària i de devoció que una cultura cristiana ha anat forjant al llarg del temps. Cada generació cristiana, assumint el que rep de les generacions anteriors, crea la seva pròpia expressió de fe. I, com diu el sant pare Francesc: «El poble s'evangelitza contínuament a si mateix. Aquí agafa importància la pietat popular, veritable expressió de l'acció missionera espontània del Poble de Déu. Es tracta d'una realitat en permanent en desenvolupament en què l'Esperit Sant és l'agent principal» (EG, 122).

En altre temps sota una pretesa puresa de fe i, també, amb un corrent de pensament dessacralitzador, que tenia el perill de caure en un mer activisme i una peresa per no complicar-se la vida davant els embats del secularisme, es van anar abandonant, tant a nivell personal com familiar i comunitari, les expressions de pietat popular que ajudaven a mantenir la fe en el poble cristià. Eren aquelles expressions de pietat personal, amb oracions apreses, cants devots i expressions públiques de devoció; i, juntament amb això, diverses associacions. En altres llocs, havent mantingut aquestes expressions de fe, heretades i posades al dia, el secularisme no ha estat pas tan fort com entre nosaltres. Per dir-ho d'una manera clara, els han estat com dics de contenció de la pujada del riu; o també, com refugis que, en cas de bombardeig, els han fornit indemnitat.

En aquests moment de nova evangelització no podem menysprear cap expressió de fe, encara que no tots els qui la viuen per tradició no ho facin des de la mateixa fe cristiana. Aquesta expressió per ella mateixa ja porta la llavor de la fe que l'ha feta néixer. Ens

pertoca a nosaltres cristians amb zel evangelitzador ajudar a retrobar el sentit del que es fa i acompanyar-la amb el testimoniatge cristià i la caritat a la qual sempre porta la fe autèntica. En cada generació la fe cristiana fa brollar expressions de pietat popular que són manifestació d'un poble que s'evangelitza a si mateix. Tinguem ben clar que sense pietat, sense pregària, la fe no es pot mantenir en el cor d'un poble. No tinguem por del que brolla del poble cristià. L'Esperit Sant l'acompanya i el guia.

LA CARITAT CRISTIANA NO TÉ CAP FRONTERA

[11 de febrer del 2018]

Mans Unides, un any més, ens convida a eixamplar la nostra mirada a nous horitzons de necessitats en el nostre món, que reclamen de nosaltres més solidaritat. Certament que entre nosaltres hi ha moltes necessitats de justícia i de pau; però en tot el món n'hi ha moltes més, que també són nostres. La caritat cristiana no té cap frontera. El cor del cristià no es pot tancar mai en un grup o un territori, en una ètnia o una terra. La caritat cristiana, que té la seva font en Jesús mateix, veu en tota persona un germà, més enllà de la seva raça, la seva cultura, la seva religió. L'altre, sigui qui sigui, pensi el que pensi, és un germà.

L'organització Mans Unides, portada per voluntaris, majoritàriament dones, donada la seva arrel de dones de l'Acció Catòlica, és molt concreta. Sempre m'agrada de recordar que Mans Unides treballa amb projectes concrets. Aquest any 2018 el nostre bisbat de Vic té com a objectiu finançar dos projectes, l'un al Perú, per a l'ús sostenible de recursos naturals, i l'altre al Camerun, per a la inserció socioeconòmica de joves desfavorits. En total, l'aportació que se'ns demana és d'uns 150.000 euros.

Per a poder arribar a la fita assenyalada, Mans Unides al nostre bisbat compta amb una xarxa present en moltes parròquies, formada per persones que treballen tot l'any per tenir el suport dels donatius, les campanyes –cal assenyalar amb admiració la campanya de la «llàntia solidària»–, aportacions d'entitats religioses i organismes de l'administració pública, escoles i empreses. Però vull assenyalar la col·lecta que es fa el segon diumenge dels mes de febrer en totes les parròquies de les nostres diòcesis a favor dels projectes de Mans Unides. La col·lecta econòmica forma part de la celebració de l'Eucaristia. Els qui ens alimentem de Crist ens inserim més i més en el seu Cos. El fruit de la celebració de la missa, per la seva mateixa naturalesa, és la caritat. La col·

lecta a favor dels més pobres és expressió d'aquesta caritat, sense la qual no podem celebrar l'Eucaristia. Sant Joan Crisòstom reflexionava així: «Què és el pa? El Cos de Crist. Què arriben a ser aquells qui el reben? El Cos de Crist. No pas molts cossos, sinó un sol cos. Si, doncs, tots existim per la mateixa realitat i tots ens fem el mateix, ¿per què no mostrem, llavors, també el mateix amor, per què no ens fem també una sola cosa en aquest sentit?» La nostra aportació solidària, unida a la de tants, farà possible que el nostre món sigui una mica més just i, així, es trobi en el camí de la pau, perquè el que brolla de la caritat perdura sempre, no mor mai.

QUARESMA: DOLÇ REMEI PERQUÈ L'AMOR NO ES REFREDI

[18 de febrer del 2018]

Iniciar el temps de Quaresma és posar en els nostres cors l'esperança que el bé és més fort que el mal, que la vida venç la mort, que l'amor és més fort que l'odi. El camí de la Quaresma ens aboca, de fet, a la Pasqua. Crist és la nostra Pasqua. Ell és el qui, amb la seva passió i creu, ens obre la porta de la resurrecció i la vida.

La conversió pròpia de la Quaresma no pot ser, doncs, cap altra que la de l'amor. Convertir-nos a l'Amor, a viure més i més l'amor a Déu i als germans, els qui tenim al nostre costat i els qui són lluny, oberts sempre als qui més pateixen de cos o d'esperit; aquesta és la veritable Quaresma que el Senyor espera de nosaltres. De fet, el papa Francesc, en el missatge de la Quaresma d'aquest any, ens parla d'aquesta necessitat de la conversió a l'amor. L'esmentat missatge porta per títol: El mal s'escamparà tant, que l'amor de molts es refredarà (Mt 24,13).

Som, doncs, convidats a mirar el nostre cor per descobrir si l'amor s'hi va refredant. Preguntem-nos sincerament: quins són els senyals que ens indiquen que l'amor corre el risc d'apagar-se en nosaltres. Quan Jesús en l'evangeli de Mateu diu les paraules del títol del missatge papal, ho fa parlant dels temps definitius; en els quals són presents les persecucions als seus deixebles i les divisions i desercions en les comunitats. Un temps d'apostasia i de negació de Déu. Els temps que ens pertoca de viure amb passió són temps en què molts d'aquests elements són presents. Per dir-ho encara més clar: l'ambient que respirem no és pas de creença en Déu, de reconeixement de Déu, d'adoració i acció de gràcies al qui és el nostre creador i redemptor. I pensarem que aquest

ambient no ens contamina? Mirem com estimem Déu i els germans. No tinguem por de dir-nos sincerament la veritat. Per a guarir-nos necessitem «la medecina a vegades amarga de la veritat», com diu el Sant Pare en el missatge quaresmal.

La Quaresma ens ofereix, a més, el dolç remei de la pregària, l'almoina i el dejuni. No ho oblidem, són remei per a més estimar. La pregària ens ajuda a «descobrir les mentides secretes amb què ens enganyem a nosaltres mateixos». L'almoina «ens allibera de l'avidesa i ens ajuda a descobrir que l'altre és el meu germà». El dejuni «ens desperta, ens fa estar més atents a Déu i al proïsme, inflama la nostra voluntat d'oobeir Déu, que és l'únic que associa la nostra fam».

FALSOS PROFETES QUE AMENACEN D'APAGAR LA CARITAT

[25 de febrer del 2018]

Seguint el missatge quaresmal del sant pare Francesc, us convido a reflexionar sobre els falsos profetes que enganyen «molta gent fins a amenaçar d'apagar la caritat en els cors, que és el centre de tot l'Evangeli». El Papa ens parla dels qui són com «encantadors de serps», els qui s'aprofiten dels sentiments i emocions humans per a esclavitzar les persones i dur-les on ells volen. És caure en la seducció dels plaers momentanis, que ho prometen tot, però solament deixen buidor en el cor. Com també l'amor als diners, que és una idolatria, com ens ensenya sant Pau (cf. Col 3,5), caient en l'esclavatge del lucre que esclavitzava i aparta dels altres, i en els interessos mesquins, que fan rrelliscar en un pendent que porta a l'abisme sense fons. L'amor als diners no s'associa mai, fins anorrear la mateixa persona i la seva relació amb els altres. Però hi ha també la seducció del jo narcisista, que fa caure en l'engany de pensar que un, per ell mateix, ja es val, portant-lo a la soledat més dolorosa.

Hi ha també els profetes «xarlatans», els qui enganyen amb solucions senzilles i immediates per al sofriment que hi ha en el cor d'una persona. El sofriment forma part de la vida humana. En un moment o altre, apareix en tota persona el sofriment per no trobar resposta a les ferides que hi ha en el seu cor. És la buidor de l'adolescent que per a poder donar sentit a la seva vida ha d'experimentar el dolor per refer-ho tot, la relació amb Déu, amb els pares, amb el món, amb ell mateix. Hi ha també el dolor del qui experimenta en el seu cor un desamor, o un amor no correspost. També hi ha el dolor existencial per

no trobar el sentit de la vida i, per tant, per no tenir forces per a continuar la lluita de la vida. Els falsos profetes, apartant la mirada de la creu de Jesús, ofereixen el fals remei de la droga o el de la relació entre les persones, en el camp sexual sense amor ni fidelitat ni fecunditat, amb les característiques d'«usar i llençar», com si fossin mers objectes, sense cor ni ànima. Una altra falsedat és la de la vida merament virtual –tan actual!–. És pensar que la relació amb els altres ha de ser per mitjà d'instruments que no aporten la realitat de la presència, oblidant el qui tinc al costat i que necessita la meua relació. Aquests i altres falsos profetes ens roben el més valuós, com la dignitat, la llibertat i la capacitat d'estimar, i, per tant, l'amor es va refredant

Activitats pastorals del senyor bisbe

GENER 2018

<p>01. Missa a les Carmelites descalces de Santa Teresa.
Missa pontifical a la Catedral de Sant Pere de Vic.
Dinar i visita a la Comunitat de les Josefines de la Caritat de Vic.
Visita pastoral a Tona: Pessebre vivent.</p> <p>03. Reunió de la Comissió <i>ad hoc</i> del Monestir de les Caputxines de Manresa.</p> <p>04. Missa i dinar amb els seminaristes al Palau episcopal.
Pregària a la catedral per les vocacions.</p> <p>05. Missa a la Casa Natalícia de Sant Miquel del Sants i trobada amb les germanes Serventes del Sagrat Cor de Jesús.</p> <p>06. Missa pontifical a la catedral de Sant Pere de Vic.
Trobada amb les famílies de la <i>Missio ad gentes</i> del Camí Neocatecumenal, a Manresa.</p> <p>07. Visita pastoral a Santa Maria de Vilanova de Sau: missa i trobada amb els feligresos de la parròquia.</p> <p>07-13. Participa en els Exercicis espirituals per als bisbes, organitzat per la CEE.</p> | <p>13. Presa de possessió del nou rector de la parròquia de Santa Eulàlia de Riuprimer.</p> <p>14. Presa de possessió del nou rector de la parròquia de Sant Quirze i Santa Julita de Muntanyola.
Presa de possessió del nou rector de la parròquia de la Mare de Déu del Remei de Vic.</p> <p>15. Audiència.
Visita pastoral a Tona: Visita a les residències del Prudenci i el Prat.</p> <p>16. Audiències.
Visita pastoral a Tona: missa i dinar amb les germanes Vedrunes.
Visita a malalts.</p> <p>18. Recés de preveres a Manresa.
Presentació del llibre "El inicio del fin - tiempo de luz", del sr. Antoni Sabaté i Ibarz, a Tortosa.</p> <p>19. Audiències.
Consell de govern.
Assisteix a la reunió de les Juntes diocesanes de les Hospitalitats de Lurdes de Vic i de Solsona, a Manresa.</p> <p>20. Visita pastoral a la parròquia de Sant Esteve de Tavèrnoles: missa estacional amb famílies i nens de la catequesi i trobada amb els feligresos.</p> <p>21. Visita pastoral a la parròquia de Santa Maria Vilalleons: missa estacional i salutació als feligresos.</p> <p>23. Presideix la reunió del Consell del Presbiteri.
Reunió amb el Patronat de la Casa</p> |
|---|--|

- Hospital de la Misericòrdia de Santa Anna de Vic.
24. Audiència.
Visita pastoral a Folgueroles: trobada amb la gent gran del Centre de dia de la Mare de Déu de la Demunt.
 25. Visita pastoral a Centelles: trobada amb professors i alumnes de l'Institut.
Visita pastoral a Tona: trobada amb els nens de catequesi i unció dels malalts a una anciana.
 26. Visita pastoral a Taradell: missa a la residència Vilademany.
Consell de govern.
 27. Assisteix a la reunió del Consell diocesà de Càritas.
Visita Pastoral a Sant Julià de Vilatorça: reunió amb catequistes i col·laboradors de la parròquia.
Missa estacional.
 28. Visita pastoral a Santa Maria de Folgueroles: missa estacional i confirmacions, trobada amb feligresos de la parròquia, dinar amb el prevere i el diaca que tenen encomanada al cura pastoral d'aquesta parròquia; i amb familiars seus. Visita malalts.
 31. Audiència.
-
- FEBRER 2018**
1. Recés de preveres a Vic.
Pregària per les vocacions a la catedral.
 2. Audiències.
3. Audiència.
Visita pastoral al Figaró: Residències de l'Àngelus i Hotel Congost.
 4. Visita pastoral a la parròquia de Sant Rafael del Figaró: missa estacional i trobada amb feligresos de la parròquia.
 5. Missa a la Casa Natalícia de Sant Miquel dels Sants i trobada amb les germanes Serventes del Sagrat Cor de Jesús.
 6. Visita pastoral a Sant Julià de Vilatorça: dinar amb el rector i preveres de l'arxiprestat.
 7. Reunió amb el Tribunal eclesialístic.
 9. Consell de govern.
Trobada amb jovent.
 10. Assisteix a la Matinal de formació de Càritas diocesana, al Seminari.
Visita pastoral a la parròquia de Sant Sadurní d'Osormort: missa estacional.
 11. Visita pastoral als Hostalets de Balenyà: missa estacional al santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda, i a la parròquia de Sant Fruitós, amb confirmacions. Visita a malalts i visita a la Residència Casal Oller.
 12. Visita a les germanes Vedrunes de Manresa.

13. Reunió del Patronat del Col·legi Sant Miquel dels Sants de Vic.
14. Audiències.
Missa a la catedral amb motiu del Dimecres de Cendra.
15. Reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense.
16. Reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense.
Consell de govern.
Audiència.
17. Assisteix a la presentació de l'agenda de *Catalonia Sacra*, a Manresa.
Visita pastoral a Aiguafreda: visita a malalts.
Visita pastoral a Sant Jaume de Viladrover: missa estacional.
18. Visita pastoral a Sant Vicenç d'Espinelles: missa estacional.
Ritu d'elecció de catecúmens a la catedral, precedit per una trobada al Palau Episcopal.
21. Visita pastoral a Taradell: visita al col·legi Sant Genís i Santa Agnès.
Audiència.
Reunió amb el Consell diocesà per als Assumptes Econòmics.
22. Visita pastoral a Hostalets de Balenyà: visita a malalts.
23. Enterrament de Mn. Josep Escós.
Reunió de treball.
Missa per la pau a la catedral, en la jornada de pregària i dejuni convocada pel sant Pare.
24. Visita pastoral a Aiguafreda:
Trobada amb el sr. Alcalde, visita a l'ermita de Sant Salvador i al Conjunt d'Aiguafreda de Dalt.
25. Visita pastoral a Santa Maria de Seva: missa estacional amb confirmacions i trobada amb el grup de Càritas; dinar amb el senyor rector i col·laboradors de la parròquia. Visita a malalts i a la residència Bons Amics.
26. Missa amb motiu del 192è. aniversari de la fundació de les Carmelites de la Caritat.
Reunió amb els arxiprestos.
27. Missa d'inici de la tercera visita pastoral a l'arxiprestat de Manresa, a l'altar de Sant Bernat Calbó de la catedral.

Vicaria General

MINISTRES EXTRAORDINARIS DE LA SAGRADA COMUNIÓ

Mn. David Compte i Verdaguer, vicari general, ha signat el permís per a ser ministre extraordinari per a distribuir la Sagrada Comunió durant un trienni, per a:

Sra. Roser Sangrà Perramon, de la parròquia de Sant Vicenç de Calders, 16-1-2018.

Cancelleria i Secretaria General

PROGRAMA DIMARTS SANT

DIMARTS SANT - 27 de març del 2018

JORNADA SACERDOTAL I CONSAGRACIÓ DELS SANTS OLIS

PROGRAMA

A les 11: Celebració de la Missa crismal, a la catedral.

A les 14: Al Seminari Diocesà, dinar de germanor i homenatge als preveres que enguany celebren anys d'ordenació.

NOCES D'OR Sacerdotals (1968-2018)

Mn. Melitó Tubau i Espelt (21-9-1968)

P. Lluís Balanyà i Dubois, C.M.F. (10-08-1968)

P. Josep Rovira i Arumí, C.M.F. (02-07-1968)

NOCES D'ARGENT Sacerdotals (1993-2018)

P. Miguel Guillén Peña, M.J. (26-12-1993)

PRIMER ANY DE PRESBITERAT (2018):

P. Alejandro Enríquez Islas, M.J. (19-1-2018)

NOTES:

1. Penseu de portar alba i estola blanca. El lloc de revestir-se per als qui celebren anys de presbiterat serà a la sagristia; per als altres preveres, a la cripta; per als canonges, a la sagristia dels canonges.
2. Mitja hora abans de la celebració de l'Eucaristia hi haurà assaig de cants.

3. El repartiment dels sants olis es farà a la mateixa catedral, al final de la celebració.
4. Si penseu quedar-vos a dinar, ompliu i envieu la butlleta adjunta, tan aviat com us sigui possible, al Seminari o a la Cancelleria-Secretaria general del Bisbat.

Rebeu una salutació ben cordial.

Cancelleria i Secretaria general

28 de febrer del 2018

MN.

Assistirà a la JORNADA SACERDOTAL i a la CONSAGRACIÓ DELS SANTS OLIS es quedarà a dinar: SÍ - NO (emmarqueu amb una rodona el que heu decidit).

Signatura

NOMENAMENTS

P. Alejandro Enríquez Islas, M.J., vicari de les parròquies de Sant Salvador de Bellprat, Santa Maria de Clariana, Sant Cristòfol de Fillol, Santa Maria de la Pobla de Claramunt i Sant Martí de Tous i de la Quasi-Parròquia de Nostra Senyora de Fàtima d'Igualada (15-2-2018).

Mn. Leopoldo Baez Ornelas, M.J., diaca al servei de les parròquies de Sant Salvador de Bellprat, Santa Maria de Clariana, Sant Cristòfol de Fillol, Santa Maria de la Pobla de Claramunt i Sant Martí de Tous i de la Quasi-Parròquia de Nostra Senyora de Fàtima d'Igualada (15-2-2018).

P. Antoni Costa Vall-llovera, C.M.F., administrador parroquial de la parròquia de Santa Maria de Navarcles (26-2-2018).

NECROLOGI**Preveres**

P. Josep Farrés i Xandri. Va néixer a Folgueroles el dia 12 de gener de 1928 i va rebre l'orde del presbiterat l'1 de novembre de 1954. Exercí el seu ministeri de prevere com a capellà de l'Hospital de Sant Joan de Déu de Manresa, des del juny de 1955. Beneficiat de Santa Maria de la Seu de Manresa en 1961, en fou nomenat canonge l'any 1985. El dia 7 de març de 1993 va professar com a religiós de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu i passà a formar part de la comunitat de l'hospital de Sant Joan de Déu de Manresa. L'any 2015 es va traslladar a la residència de germans de l'hospital de Sant Joan de Déu de Saragossa, on ha mort, el 20 de febrer del 2018, a noranta anys d'edat, seixanta-quatre de ministeri de prevere i vint-i-cinc de professió religiosa. La missa exequial se celebrà a l'església de l'hospital de Sant Joan de Déu de Saragossa el dia 22 de febrer del 2018; i el dia 2 de març s'oficià una missa pel seu etern descans al monestir de Santa Clara de Manresa, ciutat on havia prestat tants anys de servei com a capellà de l'hospital de Sant Joan de Déu.

Mn. Josep Escós i Sarsanedas. Va néixer a Aiguafreda el dia 3 d'agost de 1941 i va rebre l'orde del presbiterat el dia 30 d'agost de 1964. Inicià el seu ministeri de prevere com a vicari de la parròquia de Sant Pere de Santpedor (1964). De l'octubre de 1966 fins a l'octubre de 1971 fou missioner a l'Argentina. Va ser professor de religió de l'institut de Vic (1971) i vicari de la Sagrada Família de Manresa (1974). Professor de religió a l'Escola Industrial de Manresa el juliol de 1977, i nomenat, l'octubre d'aquest mateix any, capellà del barri Mion de Manresa. L'any 1984 fou rector de la parròquia de Sant Maure de Montbui, fins a 1998, en què va ser nomenat rector de Santa Maria de Navarcles i vicari de les parròquies de Sant Martí de Mura i Santa Maria de Talamanca. També fou nomenat consiliari diocesà de la JOC (1991), membre del Consell Presbiteral (períodes 2005-2009 i 2009-2014) i membre del Consell Diocesà de Pastoral (període 2004-2008). L'any 2007 va ser nomenat consiliari de la Delegació de Pastoral Obrera i en el 2010 consiliari del Consell de la Federació de Moviments Diocesans. L'any 2008 fou nomenat director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic. Va morir a Navarcles el dia 21 de febrer del 2018 a setanta-sis anys d'edat i cinquanta-quatre de ministeri de prevere. La missa exequial se celebrà a l'església parroquial de Santa Maria de Navarcles el dia 23 de febrer. Presidida pel senyor bisbe, fou concelebrada

per més de quaranta preveres en un temple que familiars, amics i feligresos omplien de gom a gom. Reposi en pau.

Religiosa

Gna. Montserrat Rosells i Torné, en religió Maria Montserrat de la Creu, religiosa Carmelita Descalça. Va néixer a Sallent de Sanaüja (Lleida) el dia 23 de setembre de 1934 i va morir a Vic, al monestir de Santa Teresa, el dia 11 de gener del 2018, a vuitanta-quatre anys d'edat i seixanta-tres de vida religiosa.

TANCAMENT DE COMUNITAT RELIGIOSA

Dominiques de l'Anunciata del Pare Coll – Comunitat del Col·legi de Prats de Lluçanès

El 27 de novembre del 2017 la Congregació de Dominiques del Pare Coll (província de Sant Ramon de Penyafort) va comunicar al senyor bisbe el tancament de la comunitat que aquesta congregació tenia a Prats de Lluçanès, situada al c/ Escoles, 4. Comuniquen també que el col·legi continuarà obert, ja que passa a la Fundació FEDAC de les mateixes Dominiques.

En data 9 de gener, el senyor bisbe de Vic va donar el seu consentiment a la supressió d'aquesta comunitat. Al mateix temps, va deixar constància del seu agraïment a la congregació i a cadascuna de les germanes que durant 158 anys han estat presents a Prats de Lluçanès donant testimoni del carisma propi i servint les persones, sobretot els infants i joves, en bé de la població i de tota la diòcesi.

Santa Seu

Sant Pare

MISSATGE DEL SANT PARE FRANCESC PER A LA QUARESMA 2018

«El mal s'escamparà tant que l'amor de molts es refredarà» (Mt 24,12)

Estimats germans i germanes:

Un cop més ens surt a l'encontre la Pasqua del Senyor. Per tal de preparar-nos a rebre-la, la Providència de Déu ens ofereix cada any la Quaresma, «signe sacramental de la nostra conversió»¹, que anuncia i realitza la possibilitat de tornar al Senyor amb tot el cor i amb tota la vida.

Com tots els anys, amb aquest missatge desitjo ajudar tota l'Església a viure amb goig i amb veritat aquest temps de gràcia; i ho faig inspirant-me en una expressió de Jesús en l'Evangeli de Mateu: «El mal s'escamparà tant que l'amor de molts es refredarà» (24,12).

Aquesta frase es troba en el discurs que parla de la fi dels temps i que està ambientat a Jerusalem, a la muntanya de les Oliveres, precisament allí on començarà la passió del Senyor. Jesús, responent una pregunta dels seus deixebles, anuncia una gran tribulació i descriu la situació en què podria trobar-se la comunitat dels fidels: enfront dels esdeveniments dolorosos, alguns falsos profetes enganyaran molta gent fins a amenaçar amb apagar la caritat en els cors, que és el centre de tot l'Evangeli.

Els falsos profetes

Escoltem aquest passatge i preguntem-nos: quines formes prenen els falsos profetes? Són com «encantadors de serps», o sigui que s'aprofiten de les emocions humanes per a esclavitzar les persones i dur-les on ells volen. Quants fills de Déu es deixen fascinar per les seduccions d'un plaer momentani, el qual és confós amb la felicitat! Quants

1. Missal Romà, I Diumenge de Quaresma, Oració Col·lecta (versió italiana).

homes i dones viuen encantats per la il·lusió dels diners, que els fa en realitat esclaus del lucre o d'interessos mesquins! Quants viuen pensant que es valen per si mateixos i cauen presos de la soledat!

Uns altres falsos profetes són aquells «xarlatans» que ofereixen solucions senzilles i immediates per als sofriments, remeis que tanmateix són completament inútils: quants són els joves als quals se'ls ofereix el fals remei de la droga, d'unes relacions d'«usar i llençar», de guanys fàcils però deshonestos! Quants es deixen captivar per una vida completament virtual, en què les relacions semblen més senzilles i ràpides però que després resulten dramàticament sense sentit. Aquests estafadors no sols ofereixen coses sense valor sinó que treuen el que és més valuós, com la dignitat, la llibertat i la capacitat d'estimar. És l'engany de la vanitat, que ens duu a presumir de les nostres qualitats..., fent-nos caure en el ridícul; i el ridícul no té marxa enrere. No és una sorpresa: des de sempre el dimoni, que és «mentider i pare de la mentida» (Jn 8,44), presenta el mal com a bé i el que és fals com a veritable, per confondre el cor de l'home. Cada un de nosaltres, per tant, és cridat a discernir i examinar en el seu cor si se sent amenaçat per les mentides d'aquests falsos profetes. Hem d'aprendre a no quedar-nos en un nivell immediat, superficial, sinó a reconèixer quines coses són les que deixen al nostre interior una petjada bona i més duradora, perquè vénen de Déu i certament serveixen per al nostre bé.

Un cor fred

Dant Alighieri, en la seva descripció de l'infern, s'imagina el diable assegut en un tron de glaç²; la seva llar és el glaç de l'amor extingit. Preguntem-nos aleshores: com es refreda en nosaltres la caritat? Quins són els senyals que ens indiquen que l'amor corre el risc d'apagar-se en nosaltres?

Allò que apaga la caritat abans que res és l'avidesa pels diners, «arrel de tots els mals» (1Tm 6,10), la qual és seguida pel rebuig de Déu i, per tant, per no voler buscar consol en ell, preferint quedar-nos amb la nostra desolació abans que sentir-nos confortats per la seva Paraula i els seus Sagraments³. Tot això es transforma en violència que s'adreça contra aquells que considerem una amenaça per a les nostres «certeses»: el

2. «Sortia el sobirà del regne del dolor fora de la gelada superfície, des de la meitat del pit» (*Infern* XXXIV, 28-29).

3. «És curiós, però moltes vegades tenim por de la consolació, de ser consolats. És més, ens sentim més segurs en la tristesa i en la desolació. Sabeu per què? Perquè en la tristesa ens sentim quasi protagonistes. En canvi, en la consolació és l'Esperit Sant el protagonista» (Àngelus, 7 desembre 2014)..

nen per néixer, l'ancià malalt, l'hoste de pas, l'estranger, així com el proïsme que no correspon a les nostres expectatives.

També la creació és un testimoni silenciós d'aquest refredament de la caritat: la terra està enverinada a causa de les deixalles llençades per negligència i interès; els mars, també contaminats, han de recobrir per desgràcia les restes de tants naufragis de les migracions forçades; els cels —que en el dissenyi de Déu canten la seva glòria— es veuen solcats per màquines que fan ploure instruments de mort.

L'amor es refreda també en les nostres comunitats: en l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium* vaig intentar descriure els senyals més evidents d'aquesta falta d'amor. Aquests són: l'accídia egoista, el pessimisme estèril, la temptació d'aïllar-se i entaular contínues guerres fratricides, la mentalitat mundana que indueix a ocupar-se només del que és aparent, disminuint d'aquesta manera l'entusiasme missioner⁴.

Què podem fer?

Si veiem dins de nosaltres i al voltant nostre els signes que abans he descrit, l'Església, la nostra mare i mestra, a més de la medecina a vegades amarga de la veritat, ens ofereix en aquest temps de Quaresma el dolç remei de la pregària, l'almoïna i el dejuni.

El fet de dedicar més temps a la pregària fa que el nostre cor descobreixi les mentides secretes amb les quals ens enganyem a nosaltres mateixos⁵, per a cercar finalment el consol en Déu. Ell és el nostre Pare i desitja per a nosaltres la vida.

L'exercici de l'almoïna ens allibera de l'avidesa i ens ajuda a descobrir que l'altre és el meu germà: el que tinc no és mai meu i prou. De la mateixa manera que, com a cristians, m'agradaria que seguíssim l'exemple dels Apòstols i veiéssim en la possibilitat de compartir els nostres béns amb els altres un testimoni concret que vivim en l'Església. A aquest propòsit faig meua l'exhortació de sant Pau, quan convidava els corintis a participar en la col·lecta per a la comunitat de Jerusalem: «convé que dugueu a terme la col·lecta» (2Co 8,10). Això val especialment en la Quaresma, un temps en el que molts organismes realitzen col·lectes a favor d'esglésies i poblacions que passen per dificultats. I com voldria que també en les nostres relacions quotidiana-

4. Cf. *Evangelii gaudium*, 76-109.

5. Cf. Benet XVI, enc. *Spe salvi*, 33.

nes, davant de cada germà que ens demana ajuda, penséssim que es tracta d'una crida de la divina Providència: cada almoïna és un motiu per a participar en la Providència de Déu envers els seus fills; i si ell avui se serveix de mi per a ajudar un germà, ¿no proveirà també demà les meves necessitats, ell, que no es deixa guanyar per ningú en generositat?⁶

El dejuni, per últim, afebleix la nostra violència, ens desarma, i constitueix una important ocasió per a créixer. D'una banda, ens permet d'experimentar el que senten aquells que no tenen el que és indispensable i coneixen el fibló de la fam; d'altra banda, expressa la condició del nostre esperit, famolenc de bondat i assedegat de la vida de Déu. El dejuni ens desperta, ens fa estar més atents a Déu i al proïsme, inflama la nostra voluntat d'obeir Déu, que és l'únic que sacia la nostra fam.

Voldria que la meua veu traspassés les fronteres de l'Església catòlica, perquè arribés a tots vosaltres, homes i dones de bona voluntat, disposats a escoltar Déu. Si us sentiú afligits com nosaltres, perquè en el món s'estén la iniquitat, si us preocupa la fredor que paralitza el cor i les obres, si veieu que es debilita el sentit d'una mateixa humanitat, uniu-vos a nosaltres per invocar junts Déu, per jejunar junts i lliurar junts el que puguem com a ajuda per als nostres germans.

El foc de la Pasqua

Convido especialment els membres de l'Església a emprendre amb zel el camí de la Quaresma, sostinguts per l'almoïna, el dejuni i la pregària. Si en molts cors a vegades fa la sensació que la caritat s'ha apagat, en el cor de Déu no s'apaga. Ell sempre ens dóna una nova oportunitat perquè puguem començar a estimar de nou.

Una ocasió propícia serà la iniciativa «24 hores per al Senyor», que aquest any ens convida novament a celebrar el Sagrament de la Reconciliació en un context d'adoració eucarística. L'any 2018 tindrà lloc el divendres 9 i el dissabte 10 de març, inspirant-se en les paraules del Salm 130,4: «És molt vostre perdonar.» En cada diòcesi, almenys una església romandrà oberta durant vint-i-quatre hores seguides, per a permetre la pregària d'adoració i la confessió sacramental.

6. Cf. Pius XII, Enc. *Fidei donum*, III.

La nit de Pasqua reviuem el suggestiu ritu d'encendre el ciri pasqual: la llum que prové del «foc nou» a poc a poc esvairà la foscor i il·luminarà l'assemblea litúrgica. «Que la llum de Crist, ressuscitat i gloriós, dissipï les tenebres del nostre cor i del nostre esperit»⁷, perquè tots puguem viure la mateixa experiència dels deixebles d'Ematús: després d'escoltar la Paraula del Senyor i d'alimentar-nos amb el Pa eucarístic el nostre cor tornarà a abrusar-se de fe, esperança i caritat.

Us beneixo de tot cor i prego per vosaltres. No us oblideu de pregar per mi.

Francesc

Vaticà, 1 de novembre del 2017

Solemnitat de Tots Sants

MISSATGE DEL SANT PARE AMB MOTIU DEL 800 ANIVERSARI DE L'ORDE DE LA MARE DE DÉU DE LA MERCÈ, 17-1-2018

Missatge que el Sant Pare va enviar al Rev. P. Fra Juan Carlos Saavedra Lucho, Mestre General de l'Orde de la Mare de Déu de la Mercè, amb motiu del 800 aniversari de l'Orde de la Mercè

Missatge del Sant Pare

Al Reverendíssim Pare Fra Juan Carlos Saavedra Lucho
Mestre General de l'Orde de la Benaurada Maria Mare de Déu de la Mercè

Estimat Germà:

En acostar-se la data en què l'Orde de la Mercè, i tots els qui s'hi uneixen amb llaços espirituals, recorden el vuitè centenari de la confirmació pontifícia d'aquest institut per part del papa Gregori IX, vull unir-me a vosaltres en l'acció de gràcies al Senyor per tots els dons rebuts al llarg d'aquest temps. Desitjo expressar-vos la meva proximitat espiritual,

7. *Missal Romà*, Vetlla Pasqual, Lucernari.

animant-vos perquè aquesta circumstància serveixi per a la renovació interior i per a impulsar el carisma rebut, seguint el camí espiritual que Crist Redemptor us ha traçat.

El Senyor es fa present en la nostra vida mostrant-nos tot el seu amor i ens anima a correspondre'l amb generositat, essent aquest el primer manament del sant Poble de Déu: «Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces» (Dt 6,5). En la preparació d'aquest any jubilar vosaltres heu volgut ressaltar tres protagonistes de la vostra història que poden significar tres moments de resposta a l'amor de Déu. El primer és *sant Pere Nolasc*, considerat el fundador de la nova comunitat i el dipositari del carisma lliurat per Déu. En aquesta vocació hi ha el cor i el tresor de l'Orde, ja que tant la seva tradició com la biografia de cada religiós es fonamenten en aquest primer amor. En el ric patrimoni de la família mercedària, iniciat amb els fundadors i enriquit pels membres de la comunitat que s'han succeït al llarg dels segles, es conciten totes les gràcies espirituals i materials que vosaltres heu rebut. Aquest dipòsit es fa expressió d'una història d'amor que s'arrela en el passat però que sobretot s'encarna en el present i s'obre al futur, en els dons que l'Esperit continua vessant avui sobre cada un de vosaltres. No es pot estimar el que no es coneix (cf. sant Agustí, *Trinitat*, X, II, 4); per això us animo a aprofundir en aquest fonament posat per Crist i fora del qual res no es pot construir, redescobrint el primer amor de l'Orde i de la pròpia vocació, per a renovar-los contínuament.

El segon protagonista en aquest tríptic és la *Verge Santa*, la Mare de Déu de la Mercè o, com també l'anomenen, del Remei i de Gràcia en les nostres necessitats, que supliquem a Déu i confiem a la seva poderosa intercessió. En l'original hebreu l'expressió que traduïm «estimaràs el Senyor amb tota l'ànima» té el sentit de «fins a l'última gota de la nostra sang». Per això, l'exemple de Maria s'identifica amb aquest vers del «Shemà». Ella es proclama com l'«esclava del Senyor», i es posa en camí «decididament» (Lc 1,38-39) per portar la bona notícia del regne a la seva cosina Elisabet. És la resposta de Déu al clam del poble que espera l'alliberament (cf. Ex 3,7 i Lc 1,13). Així, és mestra de consagració a Déu i al poble, en la disponibilitat i el servei, en la humilitat i la senzillesa d'una vida oculta, totalment lliurada a Déu, en el silenci i en la pregària. És un compromís que ens evoca el sacrifici dels antics pares redemptors, que es quedaven «com a ostatges», com a penyora de la llibertat dels captius. Per això, us demano que aquest propòsit de ser completament seus es reflecteixi no solament en les obres apostòliques d'avantguarda, sinó en el treball quotidià i humil de cada

religiós, com també en els monestirs contemplatius que, amb el silenci orant i en el sacrifici amagat, sostenen maternalment la vida de l'Orde i de l'Església.

El tercer protagonista que completa el quadre de la història de l'Institut és *Crist Redemptor*; en ell donem un salt qualitatiu, ja que passem dels deixebles al Mestre. Com al jove ric, Jesús ens interpel·la amb una pregunta que ens toca profundament: Vols ser perfecte? (cf. Mt 19,21; 5,48). No val un coneixement teòric, ni tan sols una adhesió sincera als preceptes de la Llei divina «des de jove» (Mc 10,20), sinó que Jesús ens mira als ulls i ens estima, demanant-nos que ho deixem tot per seguir-lo. L'amor es prova en el foc del risc, en la capacitat de posar sobre la taula totes les cartes i d'apostar fort per l'esperança que mai no defrauda. Tanmateix, moltes vegades, les decisions personals i comunitàries que més ens costen són les que afecten les nostres petites i, a vegades, mundanes seguretats. Tots som cridats a viure l'alegria que brolla de la trobada amb Jesús, per a vèncer el nostre egoisme, sortir de la nostra comoditat i atrevir-nos a arribar a tota perifèria que necessita la llum de l'Evangelí (cf. *Evangelii gaudium*, 20). Podem respondre al Senyor amb generositat quan experimentem que som estimats per Déu malgrat el nostre pecat i la nostra inconsistència.

Estimats germans i germanes:

El Senyor Jesús us mostrarà un camí preciós per on transitar amb un esperit renovat. Podreu fer créixer el do rebut –personalment i comunitàriament–, lliurant-lo i lliurant-vos completament, com el gra de blat que si no mor no pot donar fruit (cf. Jn 12,24). Demano al Senyor que us doni la força per a abandonar el que us encadena i assumir la creu, de manera que, deixant el mantell i prenent la llitera (cf. Mc 10,50; 2,1-12), pugueu seguir-lo pel camí i habitar a casa seva per sempre.

Per favor, us demano que no deixeu de pregar per mi. Que Jesús beneixi tots els membres de l'Orde i de la família mercedària sencera, i la Mare de Déu us cuidi.

Fraternalment,

Francesc

Vaticà, 6 de desembre del 2017

Memòria de sant Pere Pasqual

«FAKE NEWS» I PERIODISME DE PAU**«La veritat us farà lliures» (Jn 8,32)****Missatge del sant pare Francesc****per a la 52a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials 2018****13 de maig del 2018 (solemnitat de l'Ascensió del Senyor)**

Benvolguts germans i germanes:

En el projecte de Déu, la comunicació humana és una modalitat essencial per a viure la comunió. L'ésser humà, imatge i semblança del Creador, és capaç d'expressar i compartir la veritat, el bé, la bellesa. És capaç d'explicar l'experiència pròpia i descriure el món, i de construir així la memòria i la comprensió dels esdeveniments.

Però l'home, si segueix el seu egoisme orgullós, també pot fer un mal ús de la facultat de comunicar, com ho mostren des del començament els episodis bíblics de Caïn i Abel, i de la torre de Babel (cf. Gn 4,1-16; 11, 1-9). L'alteració de la veritat és el símptoma típic d'aquesta distorsió, tant en el pla individual com en el col·lectiu. Per contra, en la fidelitat a la lògica de Déu, la comunicació es converteix en lloc per a expressar la responsabilitat pròpia en la recerca de la veritat i en la construcció del bé.

Avui, en un context de comunicació cada vegada més veloç i immersos dins un sistema digital, assistim al fenomen de les notícies falses, les anomenades *fake news*. Aquest fenomen ens crida a la reflexió; per això he dedicat aquest missatge al tema de la veritat, com ho van fer ja en diferents ocasions els meus predecessors a partir de Pau VI (cf. Missatge de 1972: «Els instruments de comunicació social al servei de la veritat»). Voldria oferir d'aquesta manera una aportació a l'esforç comú per prevenir la difusió de les notícies falses i per redescobrir el valor de la professió periodística i la responsabilitat personal de cadascú en la comunicació de la veritat.

1. Què hi ha de fals en les notícies falses?

Fake news és un terme discutit i també objecte de debat. Generalment al·ludeix a la desinformació difosa *online* o en els mitjans de comunicació tradicionals. Aquesta expressió es refereix, per tant, a informacions infundades, fonamentades en dades

inexistents o distorsionades, que tenen com a finalitat enganyar o fins i tot manipular el lector per aconseguir determinats objectius, influenciar les decisions polítiques o obtenir guanys econòmics.

L'eficàcia de les *fake news* es deu, en primer lloc, a la seva naturalesa mimètica, és a dir, a la seva capacitat d'aparèixer com a plausibles. En segon lloc, aquestes notícies, falses però versemblants, són capcioses, en el sentit que són hàbils per a capturar l'atenció dels destinataris posant l'accent en estereotips i prejudicis estesos dins un teixit social, i se sostenen en emocions fàcils de suscitar, com l'ansia, el menyspreu, la ràbia i la frustració. La seva difusió pot comptar amb l'ús manipulador de les xarxes socials i de les lògiques que en garanteixen el funcionament. D'aquesta manera, els continguts, malgrat estar mancats de fonament, obtenen una visibilitat tal que fins i tot els desmentiments oficials difícilment aconseguen contenir els danys que produeixen.

La dificultat per a desemmascarar i erradicar les *fake news* es deu tanmateix al fet que les persones sovint interactuen dins ambients digitals homogenis i impermeables a perspectives i opinions divergents. El resultat d'aquesta lògica de la desinformació és que, en comptes de realitzar una sana comparació amb altres fonts d'informació, cosa que podria posar en discussió positivament els prejudicis i obrir un diàleg constructiu, es corre el risc de convertir-se en actors involuntaris de la difusió d'opinions sectàries i infundades. El drama de la desinformació es troba a desacreditar l'altre, presentar-lo com a enemic, fins a arribar a la demonització que afavoreix els conflictes. Les notícies falses revelen així la presència d'actituds intolerants i hipersensibles al mateix temps, amb l'únic resultat d'estendre el perill de l'arrogància i l'odi. A això condueix, en última anàlisi, la falsedat.

2. Com podem reconèixer-les?

Cap de nosaltres no pot eximir-se de la responsabilitat de fer front a aquestes falsedats. No és feina fàcil, perquè la desinformació es fonamenta sovint en discursos heterogenis, intencionadament evasius i subtilment enganyosos, i se serveix a vegades de mecanismes refinats. Per això són lloables les iniciatives educatives que permeten d'aprendre a llegir i valorar el context comunicatiu i ensenyen a no ser divulgadors inconscients de la desinformació, sinó actius en el seu desvetllament. Són també encomiables les iniciatives institucionals i jurídiques encaminades a concretar normes que

s'oposin a aquest fenomen, com les que han posat en marxa les companyies tecnològiques i de mitjans de comunicació, adreçades a definir nous criteris per a la verificació de les identitats personals que s'amaguen darrere milions de perfils digitals.

Però la prevenció i la identificació dels mecanismes de la desinformació requereixen també un discerniment atent i profund. En efecte, s'ha de desemascarar el que es podria definir com la «lògica de la serp», capaç de camuflar-se a tot arreu i mossegar. Es tracta de l'estratègia utilitzada per la «serp astuta» de què parla el llibre del Gènesi, la qual, als albars de la humanitat, va ser l'artífex de la primera *fake news* (cf. Gn 3,1-15) que va portar conseqüències tràgiques del pecat i que es van concretar després en el primer fratricidi (cf. Gn 4) i en altres innombrables formes de mal contra Déu, el proïsme, la societat i la creació.

L'estratègia d'aquest hàbil «pare de la mentida» (Jn 8,44) és la mimesi, una insidiosa i perillosa seducció que s'obre camí en el cor de l'home amb argumentacions falses i atraients. En la narració del pecat original, el temptador, efectivament, s'acosta a la dona fingint ser amic i interessar-se pel seu bé, i comença el seu discurs amb una afirmació vertadera, però només en part: «Així, Déu us ha dit que no mengueu dels fruits de cap arbre del jardí?» (Gn 3,1). En realitat, el que Déu havia dit a Adam no era que no mengessin de cap arbre, sinó tan sols d'un arbre: «No mengis del fruit de l'arbre del coneixement del bé i del mal» (Gn 2,17). La dona, responent, ho explica a la serp, però es deixa atraure per la seva provocació: «Podem menjar dels fruits de tots els arbres del jardí, però dels fruits de l'arbre que hi ha al mig del jardí, Déu ha dit que no en mengem ni els toquem, perquè moriríem» (Gn 3,2-3). Aquesta resposta té un sabor legalista i pessimista: havent donat credibilitat al falsari i deixant-se seduir per la seva versió dels fets, la dona es deixa enganyar. Per això, de seguida para atenció quan li assegura: «No, no morireu pas» (v. 4). Així, doncs, la desconstrucció del temptador assumeix una aparença creïble: «Déu sap que, si un dia en mengueu, se us obriran els ulls i sereu com déus: coneixereu el bé i el mal» (v. 5). Finalment, s'arriba a desacreditar la recomanació paternal de Déu, que anava dirigida al bé, per seguir la seductora incitació de l'enemic: «Llavors la dona va veure que el fruit de l'arbre era bo per a menjar i feia goig de veure» (cf. v. 6). Aquest episodi bíblic revela, per tant, un fet essencial per al nostre raonament: cap desinformació no és innòcua; per contra, fiar-se d'allò que és fals produeix conseqüències nefastes. Fins i tot una distorsió de la veritat aparentment lleu pot tenir efectes perillosos.

Del que es tracta, de fet, és de la nostra cobdícia. Les *fake news* es converteixen sovint en virals, és a dir, es difonen de manera veloç i difícilment manejable, no a causa de la lògica de compartir que caracteritza les xarxes socials, sinó més aviat per la cobdícia insaciable que s'encén fàcilment en l'ésser humà.

Les mateixes motivacions econòmiques i oportunistes de la desinformació tenen la seva arrel en la set de poder, de tenir i de gaudir, que en darrer terme ens fa víctimes d'un engany molt més tràgic que no pas el de les seves manifestacions individuals: el del mal que es mou de falsedat en falsedat per a robar-nos la llibertat del cor. Heus aquí per què educar en la veritat significa educar per a saber discernir, valorar i ponderar els desigs i les inclinacions que es mouen dins nostre, per a trobar-nos privats del bé «caient» en cada temptació.

3. «La veritat us farà lliures» (Jn 8,32)

La contínua contaminació a través d'un llenguatge enganyós acaba per ofuscar la interioritat de la persona. Dostoievski va escriure una cosa interessant en aquest sentit: «Qui es menteix a si mateix i escolta les seves mentides mateixes, arriba al punt de no poder distingir la veritat, ni dins d'ell mateix ni al seu entorn, i d'aquesta manera comença a perdre el respecte a si mateix i als altres. Després, com que ja no estima ningú, deixa també d'estimar, i per distreure el tedi que produeix la manca d'estimació i ocupar-se en alguna cosa, es lliura a les passions i als plaers més baixos, i per culpa dels seus vicis, es fa com una bèstia. I tot això deriva del fet de mentir contínuament als altres i a ell mateix» (*Els germans Karamàzov*, II, 2).

Així, doncs, com ens podem defensar? L'antídot més eficaç contra el virus de la falsedat és deixar-se purificar per la veritat. En la visió cristiana, la veritat no és sols una realitat conceptual que es refereix al judici sobre les coses, definint-les com a vertaderes o falses. La veritat no és sols treure a la llum coses fosques, «revelar la realitat», com porta a pensar l'antic terme grec que la designa, *aletheia* (de *a-lethès* 'no amagat'). La veritat té a veure amb la vida sencera. En la Bíblia té el significat de suport, solidesa, confiança, com ho fa entendre l'arrel *aman*, de la qual prové també l'*amén* litúrgic. La veritat és allò sobre què un es pot sostenir per a no caure. En aquest sentit relacional, l'únic veritablement fiable i digne de confiança sobre el qual es pot comptar sempre, és a dir, «vertader», és el Déu viu. Heus aquí l'afirmació de Jesús: «Jo

sóc la veritat» (Jn 14,6). L'home, per tant, descobreix i redescobreix la veritat quan l'experimenta en si mateix com a fidelitat i fiabilitat de qui l'estima. Només això allibera l'home: «La veritat us farà lliures» (Jn 8,32).

Alliberació de la falsedat i cerca de la relació: heus aquí els dos ingredients que no poden faltar perquè les nostres paraules i els nostres gestos sigui vertaders, autèntics, dignes de confiança. Per a discernir la veritat cal distingir què és el que afavoreix la comunió i promou el bé, i allò que, contràriament, tendeix a aïllar, dividir i contraposar. La veritat, per tant, no s'aconsegueix realment quan s'imposa com quelcom extrínsec i impersonal; en canvi, brolla de relacions lliures entre les persones, en l'escolta recíproca. A més, mai no es deixa de buscar la veritat, perquè sempre està alerta la falsedat, també quan es diuen coses veritables. Una argumentació impecable pot sostenir-se sobre fets innegables, però si s'utilitza per a ferir l'altre i desacreditar-lo als ulls dels altres, per més que sembli justa, no conté en ella la veritat. Pels seus fruits podem distingir la veritat dels enunciats: si susciten polèmica, fomenten divisions, infonen resignació; o si, per contra, porten a la reflexió conscient i madura, al diàleg constructiu, a una laboriositat profitosa.

4. La pau és la notícia veritable

El millor antídoto contra les falsedats no són les estratègies, sinó les persones, persones que, lliures de la cobdícia, estan disposades a escoltar i permeten que la veritat emergeixi a través de la fatiga d'un diàleg sincer; persones que, atretes pel bé, es responsabilitzen en l'ús del llenguatge. Si el camí per a evitar l'expansió de la desinformació és la responsabilitat, qui té un compromís especial és qui pel seu ofici té la responsabilitat d'informar, és a dir, el periodista, custodi de les notícies. Aquest, en el món contemporani, no realitza tan sols un treball, sinó una missió vertadera. Té la tasca, en el frenesí de les notícies i en el remolí de les primícies, de recordar que en el centre de la notícia no hi ha la velocitat a donar-la i l'impacte sobre les xifres d'audiència, sinó les persones. Informar és formar, és involucrar-se en la vida de les persones. Per això la verificació de les fonts i la custòdia de la comunicació són processos de desenvolupament del bé veritables que generen confiança i obren camins de comunió i de pau.

Per tant, vull adreçar una crida a promoure un periodisme de pau, sense entendre amb aquesta expressió un periodisme «bonista» que negui l'existència de problemes greus i assumeixi tons tediosos. Em refereixo, contràriament, a un periodisme sense

fingiments, hostil a les falsedats, a eslògans efectistes i a declaracions altisonants; un periodisme fet per persones per a persones i que es comprèn com a servei a tots, especialment a aquells –i són la majoria en el món– que no tenen veu; un periodisme que no cremi les notícies, sinó que s'esforci a buscar les causes reals dels conflictes per tal d'afavorir la comprensió de les seves arrels i la seva superació a través de la posada en marxa de processos virtuosos; un periodisme entossudit a indicar solucions alternatives a l'escalada del clamor i de la violència verbal.

Per això, inspirant-nos en una oració franciscana, podríem adreçar-nos a la Veritat en persona de la manera següent:

Senyor, feu-nos instruments de la vostra pau.

Feu-nos reconèixer el mal que s'insinua en una comunicació que no crea comunió.

Feu-nos capaços de treure el verí dels nostres judicis.

Ajudeu-nos a parlar dels altres com de germans i germanes.

Vós sou fidel i digne de confiança; feu que les nostres paraules siguin llavors de bé per al món:

on hi ha soroll, feu que hi practiquem l'escolta;

on hi ha confusió, feu que hi inspirem harmonia;

on hi ha ambigüïtat, feu que hi portem claredat;

on hi ha exclusió, feu que hi portem compartició;

on hi ha sensacionalisme, feu que hi usem la sobrietat;

on hi ha superficialitat, feu que hi plantegem interrogants veritables;

on hi ha prejudici, feu que hi susciteu confiança;

on hi ha agressivitat, feu que hi portem respecte;

on hi ha falsedat, feu que hi portem veritat.

Amén.

Francesc

Vaticà, 24 de gener del 2018

MISSATGE DEL SANT PARE FRANCESC PER A LA JORNADA MUNDIAL DE LA JOVENTUT 2018

«No tinguis por, Maria. Déu t'ha concedit la seva gràcia» (Lc 1,30)

Estimats joves:

La Jornada Mundial de la Joventut del 2018 és un pas més en el procés de preparació de la Jornada Internacional, que tindrà lloc a Panamá el gener del 2019. Aquesta nova etapa del nostre pelegrinatge s'escau en el mateix any que s'ha convocat l'Assemblea Ordinària del Sínode dels Bisbes sobre el tema *Els joves, la fe i el discerniment vocacional*. És una bona coincidència. L'atenció, la pregària i la reflexió de l'Església estaran posades en vosaltres, els joves, amb el desig de comprendre i, sobretot, d'«acollir» el do preciós que representeu per a Déu, per a l'Església i per al món.

Com ja sabeu, hem elegit Maria, la jove de Natzaret, a qui Déu va escollir com a Mare del seu Fill, perquè ens acompanyi en aquest viatge amb el seu exemple i la seva intercessió. Ella camina amb nosaltres vers el Sínode i la JMJ de Panamá. Si l'any passat ens serviren de guia les paraules del seu cant de lloança: «*El Totpoderós obra en mi meravelles*» (Lc 1,49), ensenyant-nos a fer memòria del passat, aquest any tractem d'escoltar amb ella la veu de Déu que infon valor i dona la gràcia necessària per a respondre a la seva crida: «*No tinguis por, Maria. Déu t'ha concedit la seva gràcia*» (Lc 1,30). Són les paraules pronunciades pel missatger de Déu, l'arcàngel Gabriel, a Maria, una senzilla joveneta d'un petit poble de Galilea.

1. *No tinguis por*

És comprensible que la sobtada aparició de l'àngel i la seva misteriosa salutació: «Déu te guard, plena de la gràcia del Senyor! Ell és amb tu» (Lc 1,28), causessin una forta *torbació* en Maria, sorpresa per aquesta primera revelació de la seva identitat i de la seva vocació, desconeguda per a ella aleshores. Maria, com altres personatges de la Sagrada Escriptura, tremola davant el misteri de la crida de Déu, que en un instant la situa davant la immensitat del propi designi i fa sentir-li tota la seva petitesa, com una humil criatura. L'àngel, llegint en el més profund del seu cor, li diu: «No tinguis por!» Déu també llegeix el nostre cor. Ell coneix bé els reptes que hem d'afrontar en la vida,

especialment quan ens trobem davant les decisions fonamentals de les quals depèn el que serem i el que farem en aquest món. És l'«emoció» que sentim enfront de les decisions sobre el nostre futur, el nostre estat de vida, la nostra vocació. En aquests moments ens sentim torbats i embargats per moltes pors.

I vosaltres joves, quines *pors* teniu? Què és el que més us preocupa en el fons? En molts de vosaltres existeix una por de «fons» que és la de no ser estimats, volguts, de no ser acceptats pel que sou. Avui dia, molts joves se senten obligats a mostrar-se diferents de com són en realitat, per intentar adequar-se a estàndards sovint artificials i inabastables. Fan continus «retocs fotogràfics» de la seva imatge, amagant-se rere màscares i falses identitats, fins a gairebé convertir-se ells mateixos en un «fake». Molts estan obsessionats amb rebre el major nombre possible de «m'agrada». I aquest sentit d'inadequació produeix molts temors i incerteses. D'altres tenen por de no ser capaços de trobar una seguretat afectiva i quedar-se sols. Enfront de la precarietat de la feina, molts tenen por de no poder assolir una situació professional satisfactòria, de no veure complerts els seus somnis. Es tracta de temors que són presents avui en molts joves, tant creients com no creients. I fins i tot aquells que han abraçat el do de la fe i cerquen seriosament la seva vocació tampoc no estan exempts de temors. Alguns pensen: potser Déu em demana o em demanarà massa; potser, anant pel camí que m'ha assenyalat, no seré realment feliç, o no estaré a l'alçada d'allò que em demana. D'altres es pregunten: si segueixo el camí que Déu m'indica, qui em garanteix que podré arribar fins al final? Em desanimaré? Perdré l'entusiasme? Seré capaç de perseverar tota la meva vida?

En els moments en què els dubtes i les pors inunden els nostres cors, resulta imprescindible el *discerniment*. Ens permet de posar ordre en la confusió dels nostres pensaments i sentiments, per a actuar d'una manera justa i prudent. En aquest procés, el primer que cal fer per a superar les pors és identificar-les amb claredat, per a no perdre temps i energies amb fantasmes que no tenen rostre ni consistència. Per això, us convido a mirar dins vostre i «donar un nom» a les vostres pors. Pregunteu-vos: avui, en la meva situació concreta, què és el que m'angoixa, què és el que més temo? Què és el que em bloqueja i m'impedeix d'avançar? Per què no tinc el valor per a prendre les decisions importants que haig de prendre? No tingueu por de mirar amb sinceritat les vostres pors, reconèixer-les amb realisme i afrontar-les. La Bíblia no nega el sentiment humà de la por ni les seves moltes causes. Abraham va tenir por (cf. Gn 12,10s.), Jacob

va tenir por (cf. Gn 31,31; 32,8), i també Moisès (cf. Ex 2,14; 17,4), Pere (cf. Mt 26,69ss.) i els Apòstols (cf. Mc 4,38-40, Mt 26,56). Jesús mateix, encara que a un nivell incomparable, va experimentar el temor i l'angoixa (Mt 26,37, Lc 22,44).

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?» (Mc 4,40). Aquest retret de Jesús als seus deixebles ens permet de comprendre com l'obstacle per a la fe no és amb freqüència la incredulitat sinó la por. Així, l'esforç de discerniment, una vegada identificades les pors, ens ha d'ajudar a superar-les obrint-nos a la vida i afrontant amb serenitat els desafiaments que ens presenta. Per als cristians, en concret, la por no ha de tenir mai l'última paraula, sinó que ens dona l'ocasió per a realitzar un acte de fe en Déu..., i també en la vida. Això significa creure en la bondat fonamental de l'existència que Déu ens ha donat, confiar que ell ens porta a un bon final a través també de les circumstàncies i vicissituds que sovint són misterioses per a nosaltres. Si, per contra, alimentem la por, tendirem a tancar-nos en nosaltres mateixos, a aixecar una barriada per a defensar-nos de tot i de tothom, quedant paralizats. Hem de reaccionar! No tancar-nos mai! En les Sagrades Escripures trobem 365 vegades l'expressió «no tinguis por», amb totes les seves variacions. Com si volgués dir que tots els dies de l'any el Senyor ens vol lliures del temor.

El discerniment es torna indispensable quan es tracta de trobar la pròpia vocació. La majoria de les vegades no és clara o totalment evident, però es comprèn a poc a poc. El discerniment, en aquest cas, no pretén ser un esforç individual d'introspecció, amb l'objectiu d'aprendre més sobre els nostres mecanismes interns per a enfortir-nos i aconseguir un cert equilibri. En aquest cas, la persona pot arribar a ser més forta, però roman tancada en l'horitzó limitat de les seves possibilitats i dels seus punts de vista. La vocació, en canvi, és una *crida que ve de dalt* i el discerniment consisteix sobretot a obrir-se a l'Altre que crida. Es necessita aleshores el silenci de la pregària per a escoltar la veu de Déu que ressona en la consciència. Ell truca a la porta del nostre cor, com ho va fer amb Maria, amb ganes d'entaular una amistat amb nosaltres a través de la pregària, de parlar-nos a través de les Sagrades Escripures, d'oferir-nos la seva misericòrdia en el sagrament de la reconciliació, de ser un amb nosaltres en la comunió eucarística.

Però també és important parlar i dialogar *amb altres*, germans i germanes nostres en la fe, que tenen més experiència i ens ajuden a veure millor i escollir entre les diverses opcions. El jove Samuel, quan va escoltar la veu del Senyor, no el reconegué immedi-

atament i va anar tres vegades cap a Elí, el vell sacerdot, el qual a la fi li va suggerir la resposta correcta que hauria de donar a la crida del Senyor: «Si et torna a cridar, digues-li: “Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta”» (1Sm 3,9). Quan dubteu, sapigueu que podeu comptar amb l'Església. Sé que hi ha bons preveres, consagrats i consagrades, fidels laics, molts d'ells joves també, que poden acompanyar-vos com a germans i germanes grans en la fe; moguts per l'Esperit Sant, us ajudaran a aclarir els vostres dubtes i a llegir el disseny de la vostra vocació personal. L'«altre» no és únicament un guia espiritual, sinó també el qui ens ajuda a obrir-nos a totes les riqueses infinites de l'existència que Déu ens ha donat. Cal que deixem espai a les nostres ciutats i comunitats per a créixer, somniar, mirar nous horitzons. No perdeu mai el gust de gaudir de la trobada, de l'amistat, el gust de somniar junts, de caminar amb els altres. Els cristians autèntics no tenen por d'obrir-se als altres, compartir el seu espai vital transformant-lo en espai de fraternitat. No deixeu, estimats joves, que la resplendor de la joventut s'apagui en la foscor d'una habitació tancada en què l'única finestra per a veure el món sigui l'ordinador i l'*smartphone*. Obriu les portes de la vostra vida. Que el vostre ambient i el vostre temps estiguin ocupats per persones concretes, relacions profundes, amb les quals pugueu compartir experiències autèntiques i reals en la vostra vida quotidiana.

2. Maria

«T'he cridat pel teu nom» (Is 43,1). El primer motiu per a no tenir por és precisament el fet que Déu ens crida *pel nostre nom*. L'àngel, missatger de Déu, va cridar Maria pel seu nom. Posar noms és propi de Déu. En l'obra de la creació, ell crida a l'existència cada criatura pel seu nom. Darrere el nom hi ha una identitat, quelcom que és únic en cada cosa, en cada persona, aquesta íntima essència que només Déu coneix en profunditat. Aquesta prerrogativa divina va ser compartida amb l'home, al qual Déu va concedir que donés nom als animals, als ocells i també als propis fills (Gn 2,19-21; 4,1). Moltes cultures comparteixen aquesta profunda visió bíblica, reconeixent en el nom la revelació del misteri més profund d'una vida, el significat d'una existència.

Quan Déu crida pel nom una persona, li revela alhora la seva *vocació*, el seu projecte de santedat i de bé, per la qual cosa aquesta persona arribarà a ser algú únic i un do per als altres. I també, quan el Senyor vol eixamplar els horitzons d'una existència, decideix donar a la persona a qui crida un *nom nou*, com ho fa amb Simó, anome-

nant-lo «Pere». D'aquí ve el costum d'assumir un nom nou quan s'entra a un orde religiós, per indicar una nova identitat i una nova missió. La crida divina, en ser personal i única, requereix que tinguem el valor de desvincular-nos de la pressió homogeneïtzadora dels llocs comuns, perquè la nostra vida sigui de veritat un do original i irrepetible per a Déu, per a l'Església i per als altres.

Estimats joves: ser cridats pel nom és, per tant, signe de la gran dignitat que tenim als ulls de Déu, de la seva predilecció per nosaltres. I Déu crida cada un de vosaltres pel vostre nom. Vosaltres sou *el «tu» de Déu*, preciosos als seus ulls, dignes d'estimació i estimats (cf. Is 43,4). Acolliu amb alegria aquest diàleg que Déu us proposa, aquesta crida que ell us adreça cridant-vos pel vostre nom.

3. Déu t'ha concedit la seva gràcia

El motiu principal pel qual Maria no ha de témer és perquè ha trobat la gràcia de Déu. La paraula «gràcia» ens parla d'amor gratuït i immerescut. Quant ens anima saber que no hem d'aconseguir la proximitat i l'ajuda de Déu presentant per avançat un «currículum d'excel·lència», ple de mèrits i d'èxits! L'àngel diu a Maria que Déu *ja* li ha concedit la seva gràcia, no que l'aconseguirà en el futur. I la mateixa formulació de les paraules de l'àngel ens dóna a entendre que la gràcia divina és contínua, no és quelcom passatger o momentani, i per això no faltará mai. També en el futur serem sostinguts sempre per la gràcia de Déu, sobretot en els moments de prova i de foscor.

La presència contínua de la gràcia divina ens anima a abraçar amb confiança la nostra vocació, que exigeix un compromís de fidelitat que cal renovar cada dia. De fet, el camí de la vocació no està lliure de creus: no solament els dubtes inicials, sinó també les freqüents temptacions que es troben al llarg del camí. La sensació de no estar a l'alçada acompanya el deixeble de Crist fins al final, però ell sap que és assistit per la gràcia de Déu.

Les paraules de l'àngel es posen sobre les pors humanes, dissolent-les amb la força de la bona notícia de la qual són portadores. La nostra vida no és pura casualitat ni mera lluita per sobreviure, sinó que cada un de nosaltres és una història estimada per Déu. Haver estat «concedit per la seva gràcia» significa que el Creador aprecia la bellesa única del nostre ésser i té un designi extraordinari per a la nostra vida.

Ser conscients d'això no resol certament tots els problemes i no treu les incerteses de la vida, però té el poder de transformar-la en profunditat. Allò que ens oferirà el demà, i que no coneixem, no és una amenaça fosca de la qual hem de sobreviure, sinó que és un temps favorable que se'ns concedeix per a viure el caràcter únic de la nostra vocació personal i compartir-lo amb els nostres germans i germanes en l'Església i en el món.

4. Valentia en el present

La força per a tenir valor en el present ens ve de la convicció que la gràcia de Déu és amb nosaltres: valor per a dur a terme el que Déu ens demana aquí i ara, en cada àmbit de la nostra vida; valor per a abraçar la vocació que Déu ens mostra; valor per a viure la nostra fe sense amagar-la ni rebaixar-la.

Sí, quan ens obrim a la gràcia de Déu, l'impossible es converteix en realitat. «Si tenim Déu a favor nostre, qui tindrem en contra?» (Rm 8,31). La gràcia de Déu toca l'avui de la vostra vida, us «aferra» així com sou, amb totes les vostres pors i límits, però també revela els meravellosos plans de Déu. Vosaltres, joves, teniu necessitat de sentir que algú confia realment en vosaltres. Sapigueu que el Papa confia en vosaltres, que l'Església confia en vosaltres. I vosaltres, confieu en l'Església!

A Maria, jove, se li va confiar una tasca important, precisament perquè era jove. Vosaltres, joves, teniu força, travesseu una fase de la vida en què sens dubte no falten les energies. Useu aquesta força i aquestes energies per a millorar el món, començant per la realitat més propera a vosaltres. Desitjo que en l'Església se us confiïn responsabilitats importants, que es tingui la valentia de donar-vos espai; i vosaltres, prepareu-vos per a assumir aquesta responsabilitat.

Us convido a continuar contemplant l'amor de Maria: un amor atent, dinàmic, concret. Un amor ple d'audàcia i completament projectat cap al do de si mateixa. Una Església plena d'aquestes qualitats marianes serà sempre Església en sortida, que va més enllà dels seus límits i confins per fer que es vessi la gràcia rebuda. Si ens deixem contagiar per l'exemple de Maria, viurem de manera concreta la caritat que ens urgeix a estimar Déu més enllà de tot i de nosaltres mateixos, a estimar les persones amb qui compartim la vida diària. I també podrem estimar a qui ens resulta poc simpàtic. És un amor

que es converteix en servei i dedicació, especialment envers els més febles i pobres, que transforma els nostres rostres i ens omple d'alegria.

Voldria acabar amb les belles paraules de sant Bernat en la seva famosa homilia sobre el misteri de l'Anunciació, paraules que expressen l'expectativa de tota la humanitat davant la resposta de Maria: «Acabeu de sentir, oh Verge, que concebreu i tindreu un fill; acabeu de sentir que no serà per obra d'home, sinó per l'Esperit Sant. L'àngel espera la vostra resposta, perquè ja és hora que retorni a Déu, que l'ha enviat. També esperem nosaltres, oh Senyora, la vostra paraula de misericòrdia. La vostra breu resposta ens ha de refer perquè siguem cridats de nou a la vida. Ho espera tot el món prostrat als vostres genolls. Oh Verge, responeu de seguida» (*Homilia 4, 8-9: Opera Omnia*, Ed. Cistercenca, 4 [1966] 53-54).

Estimats joves: el Senyor, l'Església, el món, esperen també la vostra resposta a aquesta crida única que cadascú rep en aquesta vida. A mesura que s'aproxima la JMJ de Panamà, us convido a preparar-vos per a la nostra cita amb l'alegria i l'entusiasme de qui vol ser partícip d'una gran aventura. La JMJ és per als valents, no per als joves que només cerquen comoditat i que retrocedeixen davant les dificultats. Accepteu el repte?

Vaticà, 11 de febrer del 2018,

VI Diumenge del Temps Ordinari,
Memòria de la Mare de Déu de Lurdes

Francesc

Conferència Episcopal Tarraconense

Gabinet d'informació de l'església a Catalunya

COMUNICAT DE LA REUNIÓ NÚM. 225 DE LA CET

Els dies 15 i 16 de febrer del 2018 ha tingut lloc la reunió núm. 225 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) a la Casa d'Espiritualitat «Maria Immaculada» de Tiana. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona.

1. Els bisbes s'han reunit amb les autoritats acadèmiques de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, que agrupa les Facultats de Teologia de Catalunya, la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya i la Facultat «Antoni Gaudí», per dialogar amb ells sobre les diverses aportacions de les matèries teològiques, filosòfiques i humanístiques al pensament cristià d'avui. Els degans de les tres facultats, Dr. Joan Planellas, Dr. Jaume Aymar i Dr. David Abadias, han presentat els respectius temes. També el Dr. Joan Planellas ha exposat als bisbes els resultats de l'informe que l'Agència Vaticana per a l'Avaluació i la Promoció de la Qualitat de les Universitats i Facultats Eclesiàstiques (AVEPRO) ha realitzat amb satisfacció a la Facultat de Teologia de Catalunya.

El rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, Dr. Armand Puig, ha presentat la nova constitució apostòlica *Veritatis gaudium*, del papa Francesc, aprovada el 27 de desembre del 2017, que regula les institucions acadèmiques eclesiològiques per a una revisió i actualització dels estudis, d'acord amb el desenvolupament d'aquests estudis en els darrers anys i també pel nou context sociocultural del nostre món.

S'ha tingut present també que el pròxim 7 de març s'escau el 50è aniversari de l'erecció canònica de la Facultat de Teologia, amb dues seus, a Barcelona i a Sant Cugat del Vallès. Aquell dia, se celebrarà l'eucaristia, que presidirà el gran canceller, cardenal Omella, i a l'aula magna del Seminari Conciliar de Barcelona el prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, l'arquebisbe Lluís Ladaria Ferrer, pronunciarà la lliçó magistral «Fer teologia en el context universitari i cultural del segle XXI».

També el Dr. Armand Puig ha presentat el nou número de la revista *Quaderns de Pastoral*, una publicació que a partir d'ara edita la Càtedra de Teologia Pastoral «Arquebisbe Josep Pont i Gol» i dirigeix el Dr. Daniel Palau, prevere del bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

2. Mons. Francesc Pardo, com a president del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut (SIJ), acompanyat d'alguns membres del SIJ, Mn. Bruno Bérchez, Mn. Ivan Cid, la Sra. Silvia Ruzo i Mn. Gerard Reverter, han informat els bisbes dels diferents aspectes organitzatius i de contingut de l'Aplec de l'Esperit, la trobada interdiocesana de joves de les deu diòcesis catalanes i de les illes Balears i Andorra, que tindrà lloc a Tortosa, els pròxims 19 i 20 de maig, solemnitat de Pentecosta, i que enguany té com a lema «Crist és la Vida».

3. Els bisbes han designat Mons. Antoni Vadell, bisbe auxiliar de Barcelona, com a nou bisbe-president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC) i han encomanat l'acompanyament del Secretariat Interdiocesà de Pastoral Obrera (SIPO) a Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar de Barcelona. També atindrà, juntament amb Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona, l'àmbit interdiocesà de la Pastoral de Joventut.

4. S'ha presentat als bisbes el balanç econòmic de l'any 2017 i el pressupost de l'any 2018 del Fons Comú Interdiocesà, els quals han estat estudiats i aprovats.

5. Els bisbes han tractat també diverses qüestions relatives a ensenyament, patrimoni artístic, pastoral de la salut, i seminaris.

6. Així mateix han reflexionat sobre el moment polític i social que es viu a Catalunya i han fet pública la següent nota:

Nota dels bisbes de Catalunya

En aquest temps de Quaresma, quan som convidats a la conversió personal i comunitària, no podem obviar els esdeveniments polítics i socials que s'han produït en els darrers mesos a Catalunya.

Des d'aquesta perspectiva, els bisbes de les diòcesis catalanes adreçem una crida a tothom a fer un esforç per refer la confiança mútua dins una societat com la nostra en la qual es dona una gran pluralitat cultural, política i també religiosa. La cohesió social, la concòrdia, el fet de sentir-nos propers els uns als altres i el respecte als drets de totes les persones que viuen a Catalunya han de ser alguns dels nostres objectius prioritaris en aquest moment.

No podem ignorar ni menystenir que en relació a Catalunya existeix un problema polític de primer ordre que obliga a cercar una solució justa a la situació creada que sigui mínimament acceptable per a tots, amb un gran esforç de diàleg des de la veritat, amb generositat i recerca del bé comú de tothom. Per això, tal com hem demanat repetidament, amb paraules del papa Francesc amb les quals ens sentim compromesos, diem als catòlics i a tots els qui ens vulguin escoltar que «és hora de saber com dissenyar, en una cultura que privilegiï el diàleg com a forma de trobament, la recerca de consensos i acords, però sense separar-la de la preocupació per una societat justa, memoriosa i sense exclusions» (*Evangelii gaudium*, 239).

El propassat 21 de desembre es van realitzar eleccions al Parlament amb una gran participació dels electors. És necessari que, amb voluntat de servei, els parlamentaris escollits impulsin els mecanismes democràtics per a la formació d'un nou govern de la Generalitat que actui amb sentit de responsabilitat envers tots els col·lectius del país, i especialment els més necessitats de superar les conseqüències de la crisi institucional, econòmica i social que vivim.

Volem fer esment d'una qüestió concreta que ens preocupa. Pel que fa a la presó preventiva d'alguns antics membres del govern i d'alguns dirigents d'organitzacions socials, sense entrar en debats jurídics, demanem una reflexió serena sobre aquest fet, amb vista a propiciar el clima de diàleg que tant necessitem i en la qual no es deixin de considerar les circumstàncies personals dels afectats.

Com a ciutadans d'aquest país i pastors de l'Església que fa camí a Catalunya, novament reafirmem que, encara que no ens correspon a nosaltres d'optar per una determinada proposta als nous escenaris que en els darrers temps s'han plantejat, defensem la legitimitat moral de les diverses opcions sobre l'estructura política de Catalunya que es basin en el respecte de la dignitat inalienable de les persones i dels pobles i siguin defensades de forma pacífica i democràtica.

Finalment, demanem als catòlics que, descobrint el pas de Déu per la vida en aquests moments de complexitat, siguem instruments de pau i reconciliació enmig de la societat catalana, i no deixem de pregar el bon Déu per la pau i la justícia a Catalunya.

Tiana, 16 de febrer del 2018

Font: Gabinet d'Informació de l'Església a Catalunya

Informació v aria

Mn. Antoni Pladevall i Font, Fill adoptiu de Tona

En un acte a la sala de plens de l'ajuntament, el diumenge dia 4 de febrer, Mn. Antoni Pladevall va ser nomenat Fill Adoptiu de Tona pel seu compromís, com a capellà i com a historiador, amb aquesta població.

(Foto Josep Pla - Arxiu Municipal de Tona)

Com a capellà, perquè des de l'any 1965 i fins a 1983, Mn. Pladevall va servir la parròquia de Sant Andreu ajudant el llavors rector Mn. Joan Colom. Com a historiador, per la seva tasca de recerca i divulgació de la història de Tona.

Una sala d'actes plena de gom a gom va poder escoltar diferents parlaments, entre altres els d'Amadeu Llopart, pedagog, i Carles Puigferrat, historiador, que glossaren la faceta d'historiador de Mn. Antoni, destacant no solament el seu treball d'investigació i recuperació de la memòria històrica sinó, sobretot, el seu paper com a divulgador.

En la seva intervenció, Josep Salom, alcalde de Tona, va destacar la seva fidelitat a la cultura i al país contribuint al coneixement de les diverses etapes històriques que han marcat el poble i la comarca, mitjançant múltiples publicacions, conferències, etc.

Va participar en aquest acte també Mn. David Compte, president de la Comissió Diocesana per al Patrimoni Cultural del bisbat de Vic –comissió de la qual Mn. Pladevall forma part (des de l'any 2000 ha participat en més de cent reunions)–, posant de relleu que la faceta d'historiador de Mn. Pladevall és un vessant més del seu ministeri sacerdotal: l'estimació a una parròquia i a la seva gent l'han portat a conèixer la seva història i a donar-la a conèixer. Acabà afirmant que, nascut amb dots per a la història, Mn. Pladevall ha seguit la vocació de prevere amb esperit de diàleg, generositat i disponibilitat.

Capellà i historiador, tal com ell mateix es defineix, Mn. Pladevall va agrair la distinció de l'ajuntament i es va refermar en la seva intenció de continuar actiu tant en l'una cosa com en l'altra: «És una obligació donar a conèixer les coses, quan les hem estudiades.»

Mn. Josep Ruaix i Vinyet, premiat

El jurat dels Premis Martí Gasull i Roig, que atorga anualment des de fa cinc anys la Plataforma per la Llengua, acordà de concedir enguany el Premi Especial del Jurat al sacerdot, gramàtic i escriptor Josep Ruaix i Vinyet, prevere del nostre bisbat de Vic.

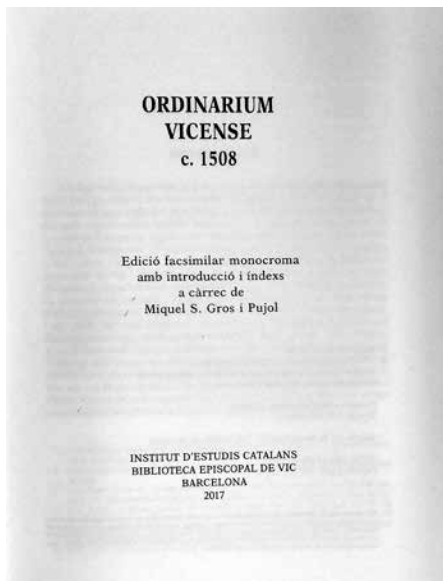
Per unanimitat, el jurat va destacar com a mèrits per a donar-li aquest guardó la seva llarga trajectòria de fidelitat a la llengua, amb actuacions en el camp gramatical, de la correcció, la traducció, la supervisió i l'estudi lingüístic.

El premi li fou lliurat en un acte celebrat el 5 de febrer al Teatre Poliorama de Barcelona, en què hi hagué, entre altres, discursos del president del Parlament de Catalunya, Roger Torrent, de l'ex-president de la Generalitat, Carles Puigdemont (per videoconferència des de Brussel·les), i de Meritxell Budó, vice-presidenta quarta de la Diputació de Barcelona; tots ells, en llurs parlaments, destacaren l'obra lingüística de Josep Ruaix.

En els mots d'agraïment, Mn. Ruaix recalçà la gran tasca que fa la Plataforma per la Llengua, es congratulà de succeir en aquest guardó el seu amic i col·lega Albert Jané i féu notar l'escaïença de l'Any Fabra (150 anys del naixement del «seny ordenador de la llengua», 100 anys de la publicació de la seva gramàtica esdevinguda oficial, etc.), com també el cinquantenari de l'edició del primer manual ruaixià (*El català en fitxes*), que esdevingué molt útil en aquella etapa de finals del període franquista i inici de la transició democràtica. I acabà amb la coneguda consigna fabriana: «Cal no abandonar mai ni la tasca ni l'esperança.»

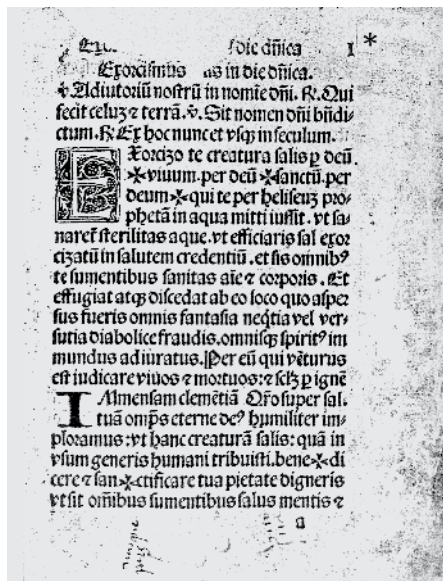
Ordinarium Vicense c.1508 / Edició facsimilar monocroma amb introducció i índexs a càrrec de Mn. Miquel S. Gros i Pujol

Fins el descobriment de la impremta l'única manera que tenien els bisbats de proporcionar a les parròquies i al clergat els llibres necessaris per al culte i la cura d'ànimes era per mitjà de la còpia manuscrita de cada un dels exemplars, tasca lenta i costosa.

Amb la descoberta de la impremta això canvia radicalment ja que permet obtenir de manera raonablement ràpida quantitats d'exemplars impensables en l'entorn manuscrit. Els nostres bisbats ben aviat van ser conscients del canvi que això suposava i ben aviat varen impulsar iniciatives per aprofitar l'oportunitat que els oferia la nova tecnologia. Gràcies a això els nostres bisbats pogueren, per exemple, imprimir i posar àmpliament a l'abast de les seves parròquies i sacerdots els seus rituals propis. El primer bisbat que s'aventurà a fer-ho va ser el de Lleida, l'any 1495. El seguiren el de Barcelona, l'any 1501, i el de Girona, l'any 1502. Després ja va ser el nostre bisbat, vers l'any 1508, i el bisbat d'Elna-Perpinyà l'imprimí l'any 1509. Tortosa i Tarragona ho fan ja els anys 1524 i 1530 respectivament. L'últim va ser el bisbat de la Seu d'Urgell, ja el 1536.

Del de Vic només se'n conserven dos exemplars i per tant és una obra ben poc coneguda i per això tenia un especial interès i utilitat plantejar-ne una edició facsimilar. A més, encara, tots dos són incomplets i mancats de la pàgina on hi hauria la marca de l'impressor Joan Rosembach, alemany que tenia el seu taller a Barcelona. D'aquests dos exemplars coneguts, el primer fou regalat per Mn. Francesc Mirambell i Giol, rector de Prats de Lluçanès, al bisbe Francesc de Veyan i Mola, el dia 21 de setembre de 1805 per a l'actual Biblioteca Episcopal oberta al públic l'any següent on fins ara

s'ha conservat. L'altre exemplar procedeix de l'antic arxiu-biblioteca dels beneficiats de Sant Pere de Ripoll, dipositada fa pocs anys a l'Arxiu Comarcal del Ripollès. L'edició facsimilar ha permès, doncs, aproximar-se a l'obra íntegra combinant els dos exemplars i així s'ha partit del volum el primer exemplar, que és el més íntegre, i s'ha completat amb les pàgines que li manquen i que es troben en l'exemplar de Ripoll.

L'Ordinari comença amb els ritus baptismals, primer d'homes i després de dones. Segueixen els ritus matrimonials, amb el cànon de la missa intercalat, els ritus de la comunió eucarística dels malalts, els de l'extremunció i de l'enterrament junt amb l'ofici de difunts. Acaba amb diferents ritus de benedicció, entre els quals hi ha la benedicció del "pa de caritat", del terme, i dels peregrins. Al final hi ha l'extensa fórmula de les "Pregàries dominicals" que es recitava després de l'ofertori en lloc dels antics díptics i les admonicions que servien per anunciar les pròximes festes de Nadal, d'Any Nou, de l'Epifania, de la Candelera, del diumenge de Carnestoltes, diumenge de Rams-Pasqua, de les Lletanies i del Corpus. Tots aquests textos i les rúbriques dels ritus sacramentals són en català. Les oracions continuaven en llatí. L'*Ordinarium* acaba amb el text d'una Constitució Episcopal que calia llegir al poble en les festes més importants de l'Any Litúrgic, un resum del contingut de la fe cristiana, el ritus de

donar la comunió el dia de Pasqua i l'absolució dels excomunicats, entre d'altres ritus. El volum encara és seguit d'un llibret amb normes morals pels confessors, d'un opuscle sobre com preparar-se per celebrar la missa, i d'un fulletó amb oracions i exorcismes per recitar des del comunitori quan es presentaven tempestes amb llamps i pedra.

El bisbe Joan d'Enguera (1505-1510) en fer imprimir aquest Ordinari lliurà als sacerdots del bisbat una preciosa ajuda pastoral.

L'edició facsimilar de l'*Ordinarium Vicense* de vers 1508 ha anat a cura del Dr. Miquel S. Gros, que en presenta també l'estudi introductori, i ha estat publicada per la Societat Catalana d'Estudis Litúrgics, una de les societats filials de l'Institut d'Estudis Catalans. És el volum número 10 de la col·lecció Biblioteca Litúrgica Catalana.

Menú diari al Seminari Vic*

10,50€

Primer plat,
segon plat,
pa, vi i aigua.
(inclou menú
vegetarià)

IVA i aparcament inclòs

*Entrada principal edifici

**ESPAI RESERVAT
PER A PUBLICITAT**

**ESPAI RESERVAT
PER A PUBLICITAT**